

BULLETIN

BENELUX

PUBLIKATIEBLAD

INHOUD :

DIENSTMERKEN

- Protocol houdende wijziging van de eenvormige Beneluxwet op de warenmerken, ondertekend te Brussel op 10 november 1983 met gemeenschappelijke Memorie van toelichting
- Tweede Protocol houdende wijziging van het Uitvoeringsreglement van de eenvormige Beneluxwet op de warenmerken, ondertekend te Brussel op 10 november 1983

TABLE DES MATIERES

MARQUES DE SERVICE

- Protocole portant modification de la loi uniforme Benelux sur les marques de produits, signé à Bruxelles, le 10 novembre 1983 avec Exposé des motifs commun
- Deuxième Protocole portant modification du Règlement d'exécution de la loi uniforme Benelux en matière de marques de produits, signé à Bruxelles, le 10 novembre 1983

Het Benelux-Publikatieblad wordt uitgegeven door het Secretariaat-Generaal van de BENELUX ECONOMISCHE UNIE, Regentschapsstraat 39, 1000 Brussel.

Het **Publikatieblad** bevat de tekst van de in Benelux-verband gesloten overeenkomsten tussen de drie Staten, alsmede van door het Comité van Ministers der Unie genomen beschikkingen en aanbevelingen.

Het **Publikatieblad** kan tevens worden gebruikt als periodieke aanvulling van de « **Benelux-Basisteksten** ».

Deze bevatten de systematisch ingedeelde, volledige verzameling van de officiële teksten der Unie.

Om de **Basisteksten bij te werken**, dient men de omslag van het **Publikatieblad** te verwijderen en de losse, geperforeerde blaadjes in de daartoe bestemde banden der **Basisteksten** in te lassen volgens de bij ieder nummer gevoegde aanwijzingen.

Voor prijs en verkoopadressen van het **Publikatieblad** en de **Basisteksten** raadplege men de achterzijde van deze kaft.

Le Bulletin Benelux est édité par le Secrétariat général de l'UNION ECONOMIQUE BENELUX, 39, rue de la Régence, 1000 Bruxelles.

Dans le **Bulletin Benelux** sont repris les textes des conventions conclues dans le cadre du Benelux entre les trois Etats, ainsi que les textes de décisions et recommandations prises par le Comité de Ministres de l'Union.

Le Bulletin Benelux peut également servir pour compléter régulièrement les « **Textes de base Benelux** ».

Ceux-ci contiennent la collection complète des textes officiels, classés systématiquement.

Pour la mise à jour des Textes de base, il suffit de détacher la couverture du Bulletin et d'insérer les feuillets mobiles perforés dans les reliures des Textes de base, en suivant les instructions accompagnant chaque numéro.

Pour les prix et adresses des Bureaux de vente du Bulletin et des Textes de base, prière de consulter la dernière page de cette couverture.

B E N E L U X

Aanwijzingen voor
het bijwerken der
BASISTEKSTEN

Indications pour
la mise à jour des
TEXTES DE BASE

1983-2

120e aanvulling

15-12-1983

120e supplément

<p style="text-align: center;">D E E L 5</p> <p><i>Warenmerken</i></p> <p>Invoegen : na de rubriek « <i>Toelichting</i> » en vóór de rubriek « <i>Uitvoerings- reglement</i> » : – het rode schutblad « Dienst- merken » en de blz. 70 - 86</p> <p>Invoegen : in de rubriek « <i>Uitvoerings- reglement</i> » : – blz. 31 - 36</p>	<p style="text-align: center;">T O M E 5</p> <p><i>Marques de produits</i></p> <p>Insérer : après la rubrique « <i>Exposé des motifs</i> » et avant la rubrique « <i>Règlement d'exécution</i> » : – la page de garde rouge « Marques de service » et les pages 70 - 86</p> <p>Insérer : dans la rubrique « <i>Règlement d'exécution</i> » : – p. 31 - 36</p>
<p style="text-align: center;">WIJZIGINGSBLAADJES</p> <p style="text-align: center;">D E E L 5</p> <p><i>Warenmerken</i></p> <p>– In de rubriek « <i>Eenvormige wet</i> »</p> <p>Vervangen : blz. 7 en 8 n.</p> <p>– In de rubriek « <i>Uitvoerings- reglement</i> »</p> <p>Vervangen : blz. 4 en 5 n. blz. 21 en 22 n.</p>	<p style="text-align: center;">FEUILLETS MODIFIES</p> <p style="text-align: center;">T O M E 5</p> <p><i>Marques de produits</i></p> <p>– dans la rubrique « <i>Loi uniforme</i> »</p> <p>Remplacer : p. 7 et 8 n.</p> <p>– dans la rubrique « <i>Règlement d'exécution</i> »</p> <p>Remplacer : p. 4 et 5 n. p. 21 et 22 n.</p>

Bewaar telkens de laatste aanvullingsopgave !

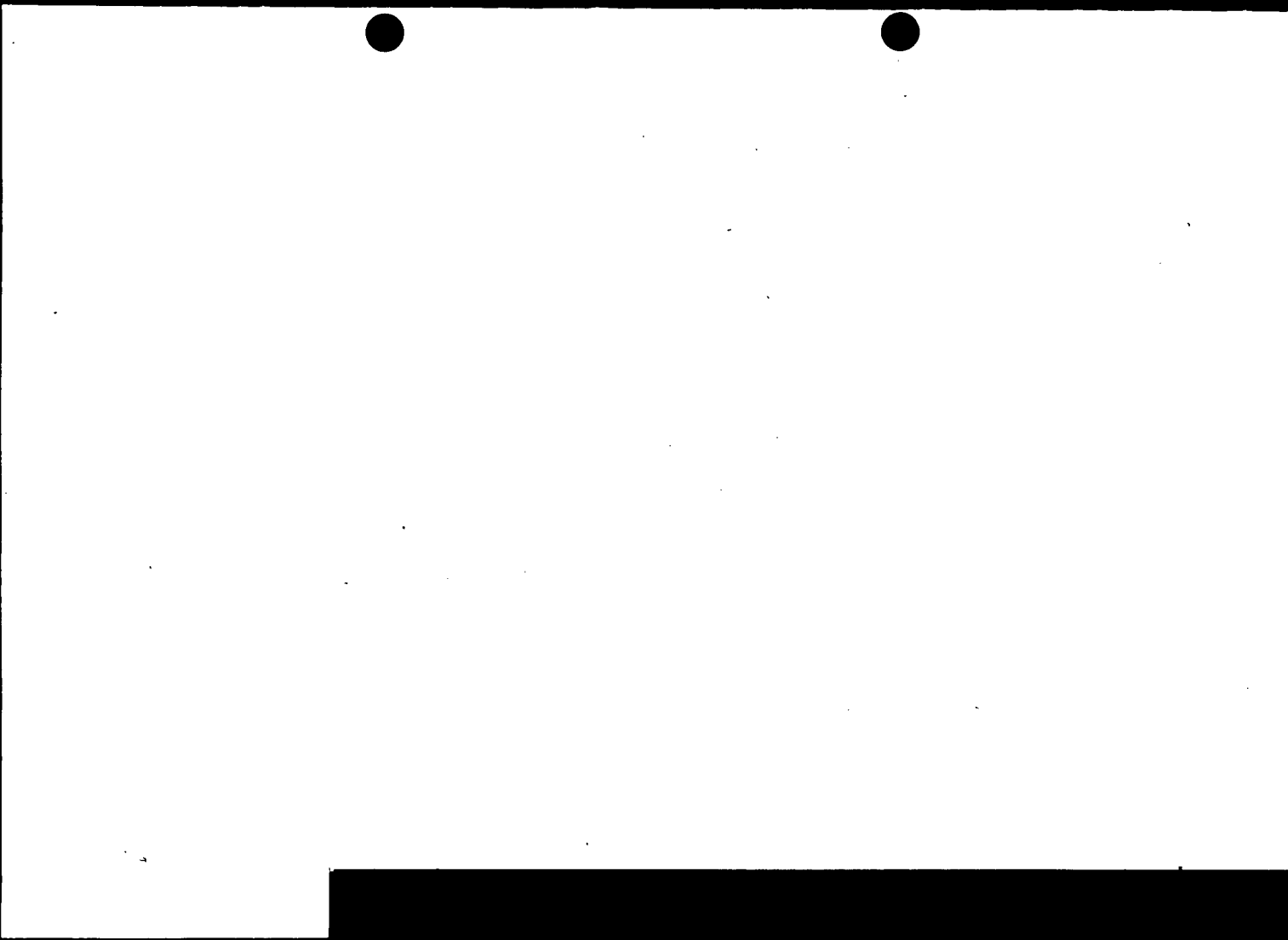
U kunt dan steeds nagaan tot en met welke aanvulling uw boekwerk is bijgewerkt.

Conservez toujours le dernier relevé de suppléments !

Ainsi vous pourrez vérifier à chaque instant jusqu'à quel point votre recueil est à jour.

SECRETARIAAT-GENERAAL BENELUX, REGENTSCHAPSSTRAAT 39 - 1000 BRUSSEL
SECRETARIAT GENERAL BENELUX, 39, RUE DE LA REGENCE - 1000 BRUXELLES

Drukkerij/Imprimerie Vander Roost & Zonen/Fils - 1090 Brussel/Bruxelles



DIENSTMERKEN

MARQUES DE SERVICE

OPSTELLING
door het Comité van Ministers van de Benelux Economische Unie
van een Protocol houdende wijziging van de eenvormige Beneluxwet
op de warenmerken en van een Tweede Protocol
houdende wijziging van het Uitvoeringsreglement van de
eenvormige Beneluxwet op de warenmerken

M(83) 2

Het Comité van Ministers van de Benelux Economische Unie,

Gelet op artikel 19b) van het Benelux-Unieverdrag,

Gelet op het door de Raadgevende Interparlementaire Beneluxraad op 10 december 1982 uitgebrachte advies,

Heeft de tekst opgesteld van :

- a) een Protocol houdende wijziging van de eenvormige Beneluxwet op de warenmerken, alsmede van een Gemeenschappelijke Memorie van toelichting bij dit Protocol ;
- b) van een Tweede Protocol houdende wijziging van het Uitvoeringsreglement van de eenvormige Beneluxwet op de warenmerken.

Deze teksten zijn hierbij gevoegd.

De beide Protocollen zullen worden voorgelegd aan de Overeenkomstsluitende Partijen, ten einde na ondertekening in werking te worden gesteld overeenkomstig de grondwettelijke bepalingen van ieder der Overeenkomstsluitende Partijen.

GEDAAN te Brussel, op 15 maart 1983.

De Voorzitter van het Comité van Ministers,

L. TINDEMANS

ETABLISSEMENT
par le Comité de Ministres l'Union économique Benelux
d'un Protocole portant modification de la Loi uniforme Benelux
sur les marques de produits et d'un Deuxième Protocole
portant modification du Règlement d'exécution de la Loi uniforme Benelux
sur les marques de produits

M(83) 2

Le Comité de Ministres de l'Union économique Benelux,

Vu l'article 19b) du Traité d'Union Benelux,

Vu l'avis émis le 10 décembre 1982 par le Conseil interparlementaire consultatif de Benelux,

A établi le texte :

- a) d'un Protocole portant modification de la loi uniforme Benelux sur les marques de produits, ainsi que d'un Exposé des motifs commun relatif à ce Protocole ;
- b) d'un Deuxième Protocole portant modification du Règlement d'exécution de la loi uniforme Benelux sur les marques de produits.

Ces textes figurent en annexe.

Les deux Protocoles seront soumis aux Parties Contractantes en vue de leur mise en vigueur, après signature, conformément aux règles constitutionnelles de chacune des Parties Contractantes.

FAIT à Bruxelles, le 15 mars 1983.

Le Président du Comité de Ministres,

L. TINDEMANS

PROTOCOL
HOUDENDE WIJZIGING
VAN DE EENVORMIGE BENELUXWET
OP DE WARENMERKEN

ONDERTEKEND TE BRUSSEL OP 10 NOVEMBER 1983

PROTOCOLE
PORTANT MODIFICATION
DE LA LOI UNIFORME BENELUX
SUR LES MARQUES DE PRODUITS

SIGNE A BRUXELLES LE 10 NOVEMBRE 1983

10.XI.1983

**PROTOCOL
HOUDENDE WIJZIGING
VAN DE EENVORMIGE BENELUXWET
OP DE WARENMERKEN**

De Regering van het Koninkrijk België,

De Regering van het Groothertogdom Luxemburg,

De Regering van het Koninkrijk der Nederlanden,

Bezielde door de wens hun wetgeving inzake de merken aan te vullen door de invoering van de bescherming van dienstmerken,

Gelet op het advies van de Raadgevende Interparlementaire Beneluxraad van 10 december 1982,

Zijn de volgende bepalingen overeengekomen :

Artikel I

De eenvormige Beneluxwet op de warenmerken, die als bijlage is gevoegd bij het op 19 maart 1962 te Brussel ondertekende Benelux-Verdrag inzake de warenmerken, wordt gewijzigd als volgt :

A

De titel van de eenvormige Beneluxwet op de warenmerken wordt gewijzigd in « Eenvormige Beneluxwet op de merken ».

B

Aan de eenvormige Beneluxwet op de merken wordt een hoofdstuk V toegevoegd, luidende :

« HOOFDSTUK V

Dienstmerken

Algemeen

Artikel 39

De hoofdstukken I, II en IV zijn van overeenkomstige toepassing op tekens ter onderscheiding van diensten, hierna genoemd dienstmerken », met dien verstande dat ook soortgelijkheid tussen diensten en waren kan bestaan.

**PROTOCOLE
PORTANT MODIFICATION
DE LA LOI UNIFORME BENELUX
SUR LES MARQUES DE PRODUITS**

Le Gouvernement du Royaume de Belgique,

Le Gouvernement du Grand-Duché de Luxembourg,

Le Gouvernement du Royaume des Pays-Bas,

Animés du désir de compléter leur législation sur les marques par l'introduction de la protection des marques de service,

Vu l'avis du Conseil interparlementaire consultatif de Benelux émis le 10 décembre 1982,

Sont convenus des dispositions suivantes :

Article I

La loi uniforme Benelux sur les marques de produits annexée à la Convention Benelux en matière de marques de produits, signée à Bruxelles le 19 mars 1962, est modifiée comme suit :

A

Le titre de la loi uniforme Benelux sur les marques de produits est modifié en « Loi uniforme Benelux sur les marques ».

B

La loi uniforme Benelux sur les marques est complétée par un chapitre V libellé comme suit :

« CHAPITRE V

Marques de service

Dispositions générales

Article 39

Les chapitres I, II et IV sont applicables par analogie aux signes servant à distinguer des services, ci-après dénommés « marques de service », étant entendu qu'une similitude peut exister également entre les services et les produits.

Het recht van voorrang bedoeld in artikel 4 van het Verdrag van Parijs kan eveneens worden ingeroepen voor dienstmerken.

Overgangsbepalingen

Artikel 40

- A. Een ieder die op de datum van het in werking treden van het Protocol, houdende wijziging van de eenvormige Beneluxwet op de warenmerken, in het Beneluxgebied gebruik maakt van een dienstmerk en binnen een termijn van een jaar, te rekenen van die datum, een Benelux-depot van dat merk verricht, wordt voor de beoordeling van de rangorde daarvan geacht dit depot op genoemde datum te hebben verricht.
- B. De bepalingen van dit hoofdstuk brengen geen wijziging in de rechten die voortvloeien uit het gebruik van een dienstmerk in het Beneluxgebied op voornoemde datum.
- C. De nietigheid van een onder A bedoeld depot kan niet worden ingeroepen op de enkele grond van het feit dat dit depot in rangorde na het depot van een overeenstemmend warenmerk komt.

Artikel 41

Bij het in artikel 40 bedoelde Benelux-depot, dat moet geschieden met inachtneming van de bij uitvoeringsreglement bepaalde vormvereisten en tegen betaling van de daarbij vastgestelde rechten, moet bovendien :

- een beroep op het bestaan van het verkregen recht worden gedaan ;
- opgave worden gedaan van het jaar van het eerste gebruik van het dienstmerk, ten einde aan het in artikel 42 bedoelde oogmerk te voldoen.

Indien evenwel de depositant een beroep doet op een verkregen recht van het dienstmerk, terwijl hij weet of behoort te weten, dat dit recht niet bestaat, wordt het depot geacht te kwader trouw te zijn verricht.

Le droit de priorité visé à l'article 4 de la Convention de Paris peut également être invoqué pour les marques de service.

Dispositions transitoires

Article 40

- A. Toute personne qui, à la date d'entrée en vigueur du Protocole portant modification de la loi uniforme Benelux sur les marques de produits, fait usage, sur le territoire Benelux, d'une marque de service et effectue, dans un délai d'une année à compter de cette date, un dépôt Benelux de ladite marque, est réputée, pour l'appréciation de son rang, avoir effectué ce dépôt à la date visée.
- B. Les dispositions du présent chapitre ne modifient pas les droits découlant de l'usage, à la date précitée, sur le territoire Benelux, d'une marque de service.
- C. La nullité d'un dépôt d'une marque de service visé sous A ne peut être invoquée pour le seul motif que ce dépôt prend rang après celui d'une marque de produits ressemblante.

Article 41

Lors du dépôt Benelux visé à l'article 40, qui doit se faire dans les formes et moyennant paiement des taxes fixées par le règlement d'exécution, le déposant doit en outre :

- revendiquer l'existence du droit acquis;
- indiquer, à la seule fin prévue à l'article 42, l'année du premier usage de la marque de service.

Toutefois, si le déposant revendique un droit acquis de la marque de service en connaissance ou dans l'ignorance inexcusable de l'inexistence de ce droit, le dépôt sera considéré comme effectué de mauvaise foi.

Artikel 42

In afwijking van artikel 10 heeft de eerste inschrijving van de Benelux-depots, bedoeld in artikel 40, een geldigheidsduur van één tot tien jaren. Deze verstrijkt in de maand en op de dag van het Benelux-depot, in het jaar waarvan het jaartal hetzelfde cijfer der eenheden bevat als dat van het jaar waarin het bij depot opgegeven eerste gebruik heeft plaatsgevonden.

De eerste vernieuwing van de inschrijving van deze depots kan op het tijdstip van het depot gevraagd worden voor de in artikel 10 vastgestelde duur.

Artikel 43

Het Beneluxregister staat met ingang van de dag, volgende op die van het in werking treden van het in artikel 40 genoemde Protocol, open voor depots van dienstmerken.

De inschrijving van de in artikel 40 bedoelde Benelux-depots vermeldt dat beroep op een verkregen recht is gedaan en het jaar van het eerste gebruik van het dienstmerk. ».

Artikel II

Ter uitvoering van artikel 1, lid 2, van het Verdrag betreffende de instelling en het statuut van een Benelux-Gerechtshof worden de bepalingen van dit Protocol als gemeenschappelijke rechtsregels aangewezenen voor de toepassing van de hoofdstukken III en IV van genoemd Verdrag.

Artikel III

Dit Protocol zal worden bekrachtigd. De akten van bekrachtiging zullen worden neergelegd bij de Regering van het Koninkrijk België.

Artikel IV

Dit Protocol treedt in werking op de eerste dag van de derde maand, volgende op de maand van nederlegging van de derde akte van bekrachtiging.

Article 42

Par dérogation à l'article 10, le premier enregistrement des dépôts Benelux, prévu par l'article 40, a une durée de une à dix années. Il expire à la date anniversaire du dépôt Benelux, au cours de l'année dont le millésime comporte le même chiffre des unités que celui de l'année au cours de laquelle a eu lieu le premier usage indiqué lors du dépôt.

Le premier renouvellement de l'enregistrement de ces dépôts peut être requis au moment du dépôt, pour la durée prévue à l'article 10.

Article 43

Le registre Benelux est ouvert aux dépôts des marques de service le jour qui suit celui de l'entrée en vigueur du Protocole mentionné à l'article 40.

L'enregistrement des dépôts Benelux visés à l'article 40 fait mention de la revendication du droit acquis et de l'année du premier usage de la marque de service. ».

Article II

En exécution de l'article 1^{er}, alinéa 2, du Traité relatif à l'institution et au statut d'une Cour de Justice Benelux, les dispositions du présent Protocole sont désignées comme règles juridiques communes pour l'application des chapitres III et IV dudit Traité.

Article III

Le Présent Protocole sera ratifié. Les instruments de ratification seront déposés auprès du Gouvernement du Royaume de Belgique.

Article IV

Le présent Protocole entrera en vigueur le premier jour du troisième mois suivant le mois du dépôt du troisième instrument de ratification.

TEN BLIJKE WAARVAN de ondergetekenden, daartoe behoorlijk gemachtigd, dit Protocol hebben ondertekend.

GEDAAN te Brussel, op 10 november 1983, in drievoud, in de Nederlandse en in de Franse taal, zijnde beide teksten gelijkelijk authentiek.

Voor de Regering van het Koninkrijk België,

L. TINDEMANS

Voor de Regering van het Groothertogdom Luxemburg,

Pierre WÜRTH

Voor de Regering van het Koninkrijk der Nederlanden,

C.A. van der KLAAUW

EN FOI DE QUOI les soussignés, dûment autorisés à cet effet, ont signé le présent Protocole.

FAIT à Bruxelles, le 10 novembre 1983, en triple exemplaire, en langues française et néerlandaise, les deux textes faisant également foi.

Pour le Gouvernement du Royaume de Belgique,

L. TINDEMANS

Pour le Gouvernement du Grand-Duché de Luxembourg,

Pierre WÜRTH

Pour le Gouvernement du Royaume des Pays-Bas,

C.A. van der KLAUW

GEMEENSCHAPPELIJKE MEMORIE VAN TOELICHTING
BIJ HET PROTOCOL HOUDENDE WIJZIGING
VAN DE EENVORMIGE BENELUXWET OP DE WARENMERKEN

EXPOSE DES MOTIFS COMMUN
DU PROTOCOLE PORTANT MODIFICATION
DE LA LOI UNIFORME BENELUX
SUR LES MARQUES DE PRODUITS

MEMORIE VAN TOELICHTING

A. Inleiding

De eenvormige Beneluxwet, bijlage bij het te Brussel op 19 maart 1962 ondertekende Benelux-Verdrag inzake de warenmerken heeft uitsluitend betrekking op individuele en collectieve warenmerken. Bij het opstellen van deze teksten is onder ogen gezien het vraagstuk van de bescherming van de zgn. dienstmerken, d.w.z. tekens die niet dienen ter onderscheiding van waren, doch van aan het publiek aangeboden diensten, (bijv. door vervoerondernemingen, verzekeringsmaatschappijen, banken, reisbureaus, schoonmaakbedrijven, hotels, enz.) maar men achtte het destijds, gelet op de aan de geografische afbakening van de bescherming van deze merken verbonden moeilijkheden, minder wenselijk en in ieder geval voorbarig dienstmerken aan hetzelfde stelsel te onderwerpen als warenmerken.

In de Beneluxlanden bestaat derhalve op dit moment voor dienstmerken nog geen bijzondere bescherming. Naargelang van de omstandigheden en het Beneluxland kunnen de gebruikers van dergelijke merken zich ter bescherming van hun belangen beroepen op de bepalingen inzake de ongeoorloofde mededinging, de onrechtmatige daad of de bescherming van de handelsnaam, dan wel een combinatie van de uit deze bepalingen voortvloeiende middelen tot bescherming.

Vorenbedoelde bepalingen verlenen de gebruiker van een dienstmerk ook nu dus reeds bescherming tegen navolgingen door derden. Uit de ervaring is evenwel gebleken dat deze bepalingen niet in alle opzichten de gewenste bescherming geven; zij bieden nl. niet altijd de vereiste duidelijkheid en zekerheid en bovendien vertonen zij verschillen wat betreft de territoriale draagwijdte van de bescherming. Voorts nemen zij de afscherming van de markten niet weg.

In de loop van de laatste twintig jaar heeft de behoefte aan een specifieke bescherming van dienstmerken zich steeds meer doen gevoelen. Reeds in 1957 werden deze merken genoemd in de herziene tekst van de Overeenkomst van Madrid betreffende de internationale inschrijving van merken, terwijl in de classificatie, welke werd ingevoerd door de Overeenkomst van Nice betreffende de internationale classificatie van waren en diensten ten behoeve van de inschrijving van merken, acht klassen voor diensten werden bestemd. In 1958 werden, in de door de Conferentie van Lissabon tot herziening van het Verdrag van Parijs betreffende de bescherming van de industriële eigendom aanvaarde tekst, de Lid-Staten van de Unie gebonden ook dienstmerken te beschermen (art. 6sexies). De aanvaarding van deze teksten bevestigde het groeiende belang van dienstmerken in het economisch verkeer, verband houdende met de voortdurend in belang toenemende zgn. tertiaire sector. Sedertdien hebben tal van landen een bijzondere wettelijke bescherming voor dienstmerken ingevoerd : in Italië (1959), Zweden (1960), Noorwegen (1961), Joegoslavië (1961), Frankrijk en Finland (1964), Algerije (1966), Dene-marken en Roemenië (1967), Hongarije (1969), Oostenrijk (1970), Brazilië (1971),

EXPOSE DES MOTIFS

A. Introduction

La loi uniforme Benelux, annexée à la Convention Benelux en matière de marques de produits signée à Bruxelles le 19 mars 1962, ne traite que des marques individuelles et collectives de produits. La question de la protection des marques dites «de service», c'est-à-dire des signes destinés à distinguer, non pas des produits, mais des services offerts au public (par exemple par des entreprises de transport, d'assurances, de banque, de voyages, de nettoyage, d'hébergement, etc.) fut envisagée lors de l'élaboration de ces textes mais, compte tenu des difficultés inhérentes à la délimitation du domaine géographique de la protection de ces marques, il fut jugé à l'époque peu désirable et, en tout état de cause, prématuré de les soumettre au même régime que les marques de produits.

Actuellement les marques de service ne bénéficient donc pas d'une protection spécifique dans les Etats du Benelux. Suivant les circonstances et les pays du Benelux, les utilisateurs de telles marques ont recours, pour sauvegarder leurs intérêts, soit aux dispositions réprimant les actes de concurrence déloyale, soit à celles relatives à la responsabilité civile, soit encore à celles protégeant le nom commercial, les dénominations sociales ou les enseignes, ou à une combinaison des moyens de protection résultant de ces dispositions.

Les dispositions précitées assurent donc dès à présent à l'utilisateur d'une marque de service une protection contre l'imitation par des tiers. Toutefois, l'expérience a montré que ces dispositions ne donnent pas dans tous les cas toute la protection souhaitée ; en effet, elles n'offrent pas toujours la précision et la certitude nécessaires et, de plus, divergent quant à l'étendue de la protection territoriale accordée. En outre, elles n'éliminent pas le cloisonnement des marchés.

La nécessité de l'instauration d'une protection propre aux marques de service s'est fait sentir de plus en plus au cours des vingt dernières années. En 1957 déjà, ces marques étaient citées dans le texte révisé de l'Arrangement de Madrid concernant l'enregistrement international des marques tandis que huit classes de la classification instituée par l'Arrangement de Nice concernant la classification internationale des produits et des services aux fins de l'enregistrement des marques étaient réservées aux services. En 1958, le texte adopté par la Conférence de Lisbonne pour la révision de la Convention de Paris pour la protection de la propriété industrielle engageait les pays de l'Union à protéger les marques de service (art. 6sexies). L'adoption de ces textes ne faisait que consacrer l'importance grandissante des marques de service dans la vie économique, importance due au développement toujours plus grand de ce que l'on nomme le «secteur tertiaire». Depuis lors, de nombreux Etats ont organisé une protection légale spécifique de ces marques : Italie (1959), Suède (1960), Norvège (1961), Yougoslavie (1961), France et Finlande (1964), Algérie (1966), Danemark et Roumanie (1967), Hongrie (1969), Autriche (1970), Brésil (1971), Union soviétique (1974), Mexique (1975), Allemagne fédérale

Sovjet-Unie (1974), Mexico (1975), Bondsrepubliek Duitsland (1979), enz.; de Verenigde Staten van Amerika en Canada hadden een dergelijke bescherming reeds in 1946, resp. 1954 ingevoerd. In 1964 diende een op initiatief van de Commissie der Europese Gemeenschappen bijeengeroepen werkgroep een voorontwerp in voor een Overeenkomst inzake een Europees Merkenrecht, volgens hetwelk de bepalingen van de Overeenkomst betreffende individuele en collectieve merken van overeenkomstige toepassing zijn op Europese dienstmerken (art. 177). In het door de Commissie bij de Raad van de Europese Gemeenschappen op 25 november 1980 ingediende voorstel voor een verordening van de Raad der Europese Gemeenschappen inzake het Gemeenschapsmerk wordt de noodzaak van een bijzondere bescherming van het dienstmerk opnieuw bevestigd ; in dit voorstel wordt de bescherming van dienstmerken op dezelfde voet geregeld als die van warenmerken. Voorts zij erop gewezen dat in het Verdrag van Wenen van 1973 inzake de inschrijving van merken onder „merk” zowel het warenmerk als het dienstmerk wordt verstaan.

Voor de invoering van een bijzondere en eenvormige bescherming van dienstmerken in de Beneluxlanden kunnen de navolgende argumenten worden aangevoerd :

- a) in aanzienlijke mate zal een toename worden bereikt van de rechtszekerheid, welke niet volledig wordt verzekerd door de huidige bepalingen die minder goed op bescherming van dienstmerken zijn afgestemd ;
- b) door uitbreiding van de vrije dienstverlening binnen het Beneluxgebied als gevolg van de eenmaking van het dienstmerkenrecht zal het handelsverkeer tussen de drie landen worden vergemakkelijkt. Aan het bereiken van dit doel zal worden bijgedragen door de eenheid van uitleg van de wet, gewaarborgd door het Benelux-Gerechtshof ;
- c) door het bestaan van een register kan enerzijds een beter overzicht worden verkregen van de aanspraken op dienstmerken en kan anderzijds met een zo goed mogelijke kennis van zaken het teken (merk, handelsnaam, enz.) worden gekozen dat men voornemens is te gebruiken ;
- d) de merkoverdracht en de licentieverlening zullen op gepaste wijze kunnen worden geregeld ;
- e) de houders van dienstmerken zullen op grond van de Benelux-inschrijving internationale inschrijvingen kunnen verkrijgen overeenkomstig de bepalingen van de Overeenkomst van Madrid ;
- f) wanneer voor dienstmerken een bijzondere bescherming wordt ingevoerd vóór de inwerkingtreding van een regeling inzake het Gemeenschapsmerk zullen de houders van deze dienstmerken zich kunnen beroepen op hun oudere rechten t.a.v. eventuele identieke of overeenstemmende Gemeenschapsmerken ;
- g) door de bijzondere bescherming van dienstmerken wordt voor houders van zodanige in Benelux gedeponeerde merken de mogelijkheid geschapen op grond van hun Benelux-depot de Unie-prioriteit in te roepen in de landen die het beroep op deze prioriteit aanvaarden.

le (1979), etc., sans parler des Etats-Unis d'Amérique ou du Canada qui avaient institué une telle protection respectivement dès 1946 et 1954. En 1964, un groupe de travail convoqué à l'initiative de la Commission des Communautés européennes présente un avant-projet de Convention relatif à un droit européen des marques aux termes duquel les dispositions de la Convention relatives aux marques individuelles et aux marques collectives étaient applicables par analogie aux marques de service européennes (art. 177). La proposition de Règlement du Conseil des Communautés européennes sur la marque communautaire, que la Commission a introduite le 25 novembre 1980 auprès du Conseil des Communautés européennes, réaffirme la nécessité d'une protection spécifique des marques de service ; dans cette proposition, la protection des marques de service est réglementée de la même façon que celle des marques de produits. Signalons encore que le Traité de Vienne de 1973 concernant l'enregistrement des marques entend par «marque» aussi bien la marque de produits que la marque de service.

Les arguments suivants militent en faveur de l'instauration d'une protection spécifique et uniforme des marques de service dans les pays du Benelux :

- a) l'établissement de règles propres à ces marques augmentera de façon sensible la sécurité juridique que n'assurent pas complètement les dispositions actuelles moins bien adaptées à la protection de ces marques ;
- b) l'uniformisation des règles de protection facilitera les échanges commerciaux entre les trois pays par un élargissement de la libre prestation des services à l'intérieur du territoire du Benelux. Cet objectif sera encore renforcé par l'unité d'interprétation de la loi assurée par la Cour de Justice Benelux ;
- c) l'existence d'un registre permettra, d'une part, de connaître quelles sont les revendications à des marques de service et, d'autre part, de choisir en meilleure connaissance de cause le signe (marque, nom commercial, etc.) que l'on se propose d'utiliser ;
- d) la cession de la marque et la concession de licences pourront recevoir un règlement convenable ;
- e) sur la base des enregistrements Benelux, les titulaires de marques de service pourront obtenir des enregistrements internationaux conformément aux dispositions de l'Arrangement de Madrid ;
- f) l'introduction d'une protection spécifique des marques de service avant l'entrée en vigueur de la réglementation sur la marque communautaire permettra aux titulaires de ces marques d'invoquer leurs droits antérieurs à l'égard d'éventuelles marques communautaires indistinctes ou similaires ;
- g) la protection spécifique des marques de service ouvrira la possibilité, pour les titulaires de telles marques déposées au Benelux, d'invoquer la priorité unioniste sur la base de leur dépôt au Benelux dans les pays qui admettent la revendication de cette priorité.

Bij de opstelling van dit Protocol is rekening gehouden met de uitkomsten van de discussies die al sedert jaren in de belanghebbende kringen in Benelux hebben plaatsgevonden. Zo hebben de Verenigingen voor industriële eigendom in de Beneluxlanden in november 1976 een verslag uitgebracht met betrekking tot de inschrijving van dienstmerken in Benelux. In dit verslag is de wens te kennen gegeven om in het algemeen de wettelijke regeling van de warenmerken op dienstmerken toe te passen, behoudens uitzonderingen. Wat deze uitzonderingen betreft, is bijzondere aandacht besteed aan de vraag of de bescherming van een dienstmerk zou moeten gelden voor het gehele Benelux-gebied, zoals dat bij de warenmerken het geval is, dan wel beperkt zou moeten worden tot een gebied waar de dienst daadwerkelijk wordt verleend of bekend is. Het in het verslag gedane voorstel : bescherming gedurende drie jaar na de inschrijving voor het gehele Benelux-gebied en daarna slechts bescherming in die gedeelten van Benelux waar het dienstmerk daadwerkelijk wordt gebruikt en waar het merk bekend is als gevolg van dat gebruik, is echter na diepgaand beraad niet in het Protocol overgenomen. In navolging van buitenlandse wetgevingen en van de ontwerp-verordening inzake het Gemeenschapsmerk hebben de opstellers van het Protocol gekozen voor een oplossing waarbij de regels betreffende de warenmerken van overeenkomstige toepassing op de dienstmerken zijn met daarnaast een regeling betreffende de „verkregen rechten”. Deze keuze komt overeen met een voorstel dat door de Beneluxvereniging van merken- en modellengemachtigden bij brief van 12 december 1978 aan de bevoegde Ministers van de drie landen is gedaan.

De gekozen vorm van bescherming van dienstmerken maakt de opstelling van een afzonderlijk verdrag met eenvormige wet voor dienstmerken overbodig ; de invoering daarvan kan geschieden in de vorm van een protocol tot wijziging van de in 1962 vastgestelde tekst.

B. Opmerkingen m.b.t. het Protocol

Artikel I

Het Protocol bevat drie artikelen.

Het eerste brengt twee wijzigingen aan in de eenvormige Beneluxwet op de warenmerken :

- a) teneinde eveneens de dienstmerken te omvatten zal de eenvormige wet voortaan „eenvormige Beneluxwet op de merken” heten (bepaling A) ;
- b) de eenvormige wet van 1962 wordt aangevuld met een hoofdstuk V (artikelen 39-43) dat betrekking heeft op de dienstmerken (bepaling B).

In *artikel 39* van het nieuwe hoofdstuk V worden de bepalingen van de hoofdstukken I, II en IV van de eenvormige wet op de warenmerken van overeenkomstige toepassing verklaard op dienstmerken. De dienstmerken kunnen het karakter van een individueel of collectief merk dragen.

Le présent Protocole tient compte des résultats des discussions qui ont eu lieu depuis plusieurs années dans les milieux intéressés du Benelux. C'est ainsi que les Associations du Benelux pour la protection de la propriété industrielle ont présenté en novembre 1976 un rapport concernant l'enregistrement des marques de service dans le Benelux. Dans ce rapport, elles ont exprimé le souhait de voir appliquer en général aux marques de service les dispositions régissant les marques de produits, sous réserve de certaines exceptions. En ce qui concerne ces exceptions, les associations susvisées se sont penchées sur la question de savoir si la protection d'une marque de service doit s'étendre à l'ensemble du territoire Benelux, comme c'est le cas pour les marques de produits, ou se limiter au territoire où le service est effectivement presté ou connu. Les associations ont présenté dans leur rapport, la proposition suivante : protection dans l'ensemble du territoire Benelux durant les trois années qui suivent l'enregistrement, puis protection uniquement dans les parties du territoire Benelux où la marque de service est effectivement utilisée et où elle est connue du fait de son utilisation. Après avoir fait l'objet d'un examen approfondi, cette proposition n'a cependant pas été reprise dans le Protocole. Conformément à certaines législations étrangères et à la proposition de Règlement sur la marque communautaire, les auteurs du présent Protocole ont opté pour la solution qui consiste à rendre applicables aux marques de service les dispositions relatives aux marques de produits et à prévoir en outre des dispositions concernant les «droits acquis». Ce choix est conforme à la proposition que l'Association Benelux des Conseils en marques et modèles a faite par lettre du 12 décembre 1978 aux Ministres compétents des trois pays.

La forme de protection choisie pour les marques de service ne nécessite pas l'établissement d'une convention et d'une loi uniforme distinctes de celles relatives aux marques de produits ; cette protection peut être établie sous la forme d'un protocole modifiant le texte arrêté en 1962.

B. Considérations relatives au Protocole

Article 1^{er}

Le Protocole comprend trois articles.

Le premier apporte deux modifications à la loi uniforme Benelux sur les marques de produits :

- a) afin de couvrir également les marques de service, la loi uniforme s'intitulera désormais «loi uniforme Benelux sur les marques» (disposition A) ;
- b) la loi uniforme de 1962 est complétée par un chapitre V (articles 39 à 43) consacré aux marques de service (disposition B).

L'article 39 du nouveau chapitre V rend également applicables aux marques de service les dispositions des chapitres I, II et IV de la loi uniforme sur les marques de produits. Les marques de service peuvent revêtir le caractère d'une marque individuelle ou collective.

Zoals bekend kan de houder van een warenmerk zich op grond van de eenvormige wet op de warenmerken o.m. verzetten tegen ieder gebruik dat van dat merk of van een overeenstemmend teken wordt gemaakt voor waren waarvoor het merk is ingeschreven of voor soortgelijke waren en kan nietigheid van het inbreukmakende merk worden ingeroepen. De houder van een dienstmerk kan zich met een beroep op deze bepaling aldus eveneens beschermen tegen het gebruik van zijn teken door anderen en wel voor diensten, welke identiek of soortgelijk zijn aan de diensten die door zijn merk zijn gedekt. De ervaring die is opgedaan in landen die over een wetgeving inzake waren- en dienstmerken beschikken toont evenwel aan dat de gelijksoortigheid moet kunnen worden ingeroepen niet alleen tussen waren of tussen diensten, doch ook tussen waren en diensten onderling. Zo kunnen wasmiddelen, althans wat hun oorsprong betreft, worden verward met de diensten van een wasserij. Ook bestaat er soortgelijkheid tussen schoonmaakmiddelen en een schoonmaakbedrijf, tussen voertuigen en een vervoeronderneming, enz. Het uitgangspunt van het onderhavige Protocol is dan ook dat soortgelijkheid kan bestaan tussen diensten en waren. Echter, naar analogie van de oplossing die destijds voor de eenvormige wet op de warenmerken is aanvaard, wordt niet nader aangegeven in welk opzicht een dienst en een waar als soortgelijk kunnen worden beschouwd: iedere definitie in de wet van de soortgelijkheid tussen waren en diensten zou namelijk meer moeilijkheden scheppen dan oplossen. De soortgelijkheid moet uit de omstandigheden van elk afzonderlijk geval worden afgeleid en aan de hand van de handelspraktijk worden beoordeeld. De door de Overeenkomst van Nice ingevoerde internationale classificatie kan niet als criterium voor soortgelijkheid gelden, aangezien deze classificatie slechts voor zuiver administratieve doeleinden werd ingevoerd.

De vraag is gerezen of het in artikel 4 van het Verdrag van Parijs tot bescherming van de industriële eigendom bedoelde recht van voorrang ook moet gelden voor dienstmerken. In artikel 4, onder A, eerste lid, van dit Verdrag wordt namelijk geen melding gemaakt van dienstmerken, terwijl zij wel in artikel 1, tweede lid, van het Verdrag worden vermeld. Hieruit volgt dat de landen die partij zijn bij dit Verdrag niet verplicht zijn aan dienstmerken een recht van voorrang te verlenen, doch niets belet hen dit wel te doen indien zij zulks wensen. In afwijking van vorenbedoeld Verdrag wordt in de Overeenkomst van Madrid betreffende de internationale inschrijving van merken bepaald dat voor ieder internationaal ingeschreven merk – daaronder begrepen dienstmerken – het in het Verdrag van Parijs geregelde recht van voorrang geldt. In Benelux moet derhalve een recht van voorrang, gebaseerd op een eerste buitenlands depot en ingeroepen bij een verzoek tot internationale inschrijving van een dienstmerk, worden erkend. Dan zal echter ook het bij een buitenlands depot ontstane recht van voorrang, ingeroepen bij een Benelux-depot, moeten worden erkend. Iedere andere oplossing zou onlogisch zijn. Anderzijds voorziet de ontwerp-Verordening van de Raad van Europese Gemeenschappen inzake het Gemeenschapsmerk in de mogelijkheid om zowel voor warenmerken als voor dienstmerken een recht van voorrang in te roepen. Uit ter beschikking staande gegevens blijkt tevens dat van het groeiende aantal landen dat dienstmerken in zijn merkenwetgeving opneemt het merendeel niet weigert dat op basis van het depot van deze merken een recht van voorrang wordt ingeroepen.

Artikel 4 van het Verdrag van Parijs dient dan ook op dienstmerken te worden toegepast.

On sait que la loi uniforme sur les marques de produits permet au titulaire d'une telle marque de s'opposer notamment à tout emploi qui serait fait de la marque ou d'un signe ressemblant pour les produits pour lesquels la marque est enregistrée ou pour les produits similaires et de demander la nullité de la marque contrefaisante. Le titulaire d'une marque de service pourra invoquer cette disposition et se protéger ainsi contre l'emploi de son signe par autrui pour des services identiques ou similaires à ceux couverts par sa marque. L'expérience des pays qui possèdent une législation sur les marques de produits et de service démontre toutefois qu'il convient de pouvoir invoquer la similitude non seulement entre les produits ou entre les services mais également entre les produits et les services. Ainsi, des produits de lessive peuvent être confondus, du moins quant à leur origine, avec les services d'une entreprise de blanchisserie ; de même, une similitude existe entre des produits d'entretien et un service de nettoyage, entre des véhicules et un service de transport, etc. Le présent Protocole énonce par conséquent le principe qu'une similitude peut exister entre les services et les produits, mais, s'inspirant de la solution adoptée par la loi sur les marques de produits, ne précise toutefois pas quand un service et un produit peuvent être considérés comme similaires : toute définition, dans la loi, de la similitude entre produits et services créerait en effet plus de difficultés qu'elle n'en résoudrait. La similitude devra être déduite des circonstances propres à chaque cas et appréciée en fonction de la pratique commerciale. La classification internationale instituée par l'Arrangement de Nice ne pourra servir de critère de similitude, cette classification n'ayant été instaurée qu'à des fins purement administratives.

La question s'est posée de savoir si le droit de priorité visé à l'article 4 de la Convention de Paris pour la protection de la propriété industrielle est applicable aux marques de service. En effet, l'article 4, point A, 1^{er} alinéa, de cette Convention ne fait pas mention de ces marques alors qu'elles sont citées à l'article 1^{er}, alinéa 2, de la Convention. Il s'ensuit que les Etats parties à la Convention n'ont pas l'obligation d'accorder un droit de priorité en faveur des marques de service, mais rien ne les empêche de le faire s'ils le désirent. A la différence de la Convention précitée, l'Arrangement de Madrid concernant l'enregistrement international des marques dispose que toute marque – y compris les marques de service – enregistrée internationalement jouit du droit de priorité établi par la Convention de Paris. Il faut donc reconnaître au Benelux un droit de priorité basé sur un premier dépôt étranger et revendiqué lors de la demande d'enregistrement international d'une marque de service. Il s'imposera par conséquent de reconnaître le droit de priorité d'un dépôt étranger revendiqué lors d'un dépôt Benelux. Toute autre solution serait illogique. D'autre part, la proposition de Règlement du Conseil des Communautés européennes sur la marque communautaire reconnaît la possibilité de revendiquer le droit de priorité aussi bien pour les marques de produits que pour les marques de service. On constate également que de plus en plus d'Etats incorporent les marques de service dans leur législation sur les marques sans que, suivant les renseignements disponibles, la plupart d'eux ne refuse d'assortir d'un droit de priorité le dépôt de ces marques.

Il convient par conséquent d'étendre aux marques de service l'application de l'article 4 de la Convention de Paris.

Voorts wordt erop gewezen dat met ingang van de datum van inwerkingtreding van het Protocol een ieder die in Benelux een dienstmerk deponeert een recht van voorrang kan inroepen dat is gebaseerd op een eerste nationaal depot dat in het buitenland werd verricht binnen zes maanden voorafgaande aan de datum van inwerkingtreding. De erkenning van het beroep op een zodanig recht van voorrang stemt overeen met de oplossing die in het verleden op dit gebied is aanvaard. Dit gold in 1971 voor tekens die dienen ter onderscheiding van waren van een onderneming, die in het buitenland waren gedeponeerd voor de inwerkingtreding van de eenvormige Beneluxwet op de warenmerken en die in Benelux merken zouden hebben gevormd indien de artikelen 1 en 2 van de eenvormige wet op dat tijdstip van toepassing zouden zijn geweest, (telkens bestaande uit de vorm van het produkt of uit een familienaam). Dit gold eveneens in 1975 bij de inwerkingtreding van de eenvormige Beneluxwet inzake tekeningen of modellen. Uit het wezen van het recht van voorrang, zoals omschreven in artikelen 4, B, van het Verdrag van Parijs, vloeit evenwel voort dat die voorrang niet eerder een aanvang kan nemen dan op de datum dat ook een gewoon depot voor het betrokken merk kan worden verricht. Met andere woorden : de voorrang heeft geen gevolgen ten aanzien van bevestigende depots.

De artikelen 40-43 van het nieuwe hoofdstuk V bevatten bepalingen van overgangsrecht. Vooral artikel 40 is bepalend voor de inhoud daarvan.

Het voor het overgangsrecht gekozen systeem berust op twee beginselen. Enerzijds wordt aan hen, die op de datum van de inwerkingtreding van het Protocol gebruik maken van een teken ter onderscheiding van hun diensten, de mogelijkheid gegeven een uitsluitend recht op een dienstmerk te verkrijgen met een bijzondere rangorde. Dit is van belang voor de verhouding ten opzichte van nieuwe merken, welke na de datum van inwerkingtreding van het Protocol zijn gedeponeerd. Anderzijds is ervoor zorg gedragen dat in de rechtsverhoudingen die vóór de inwerkingtreding van het Protocol bestonden zo min mogelijk wijziging wordt gebracht. Zoals reeds vermeld, bestond er, al naar gelang de omstandigheden, een zekere bescherming voor dienstmerken bijvoorbeeld op grond van het nationale recht inzake de handelsnaam of inzake de bestrijding van de ongeoorloofde mededinging. Op grond van deze rechtsverhoudingen was een coëxistentie mogelijk tussen dienstmerken onderling en tussen dienstmerken en warenmerken. Deze stand van zaken dient zoveel mogelijk te worden bestendigd.

Het eerste beginsel is vastgelegd in artikel 40, onder A. Zij die op het tijdstip van inwerkingtreding van het Protocol in het Beneluxgebied gebruik van een dienstmerk maken en binnen een jaar na inwerkingtreding van het Protocol een Beneluxdepot voor dat merk verrichten, worden geacht dat depot te hebben verricht op de datum van inwerkingtreding van het Protocol. De rechter zal aan de hand van de feitelijke omstandigheden moeten vaststellen of het hier werkelijk om een rechtscsheppend gebruik gaat.

De bepaling dat de bevestigende depots geacht worden te zijn verricht op de datum van inwerkingtreding houdt in dat, gezien het hierna te bespreken artikel 43, eerste lid, de bedoelde depots een oudere depotdatum hebben dan de gewone de-

On notera également qu'à partir de la date d'entrée en vigueur du Protocole, le déposant d'une marque de service au Benelux pourra revendiquer le droit de priorité né d'un premier dépôt national effectué à l'étranger dans les six mois précédant ladite date d'entrée en vigueur. L'admission de la revendication d'un tel droit de priorité est conforme à la solution adoptée dans ce domaine dans le passé. Ainsi en fut-il en 1971 pour les signes servant à distinguer les produits d'une entreprise, déposés à l'étranger avant l'entrée en vigueur de la loi uniforme Benelux sur les marques de produits et qui auraient constitué des marques au Benelux si les articles 1 et 2 de la loi uniforme avaient été d'application à ce moment (signes constitués par la forme du produit ou par un nom patronymique). Ainsi en fut-il aussi en 1975 lors de l'entrée en vigueur de la loi uniforme Benelux en matière de dessins ou modèles. Toutefois, la finalité du droit de priorité, prévu à l'article 4, B, de la Convention de Paris, implique que cette priorité ne peut prendre naissance avant la date à laquelle un dépôt normal pour la marque en question peut être effectué. Autrement dit, elle est sans effet à l'égard d'un dépôt confirmatif.

Les *articles 40 à 43* du nouveau chapitre V contiennent des dispositions transitoires, dont l'essentiel se trouve à l'article 40.

Le système choisi pour ces dispositions transitoires se fonde sur deux principes. D'une part, toute personne qui utilise un signe pour distinguer ses services à l'entrée en vigueur du Protocole, a la possibilité d'acquérir un droit exclusif sur une marque de service avec un rang particulier. Ceci est important pour déterminer la situation à l'égard des nouvelles marques déposées après la date de l'entrée en vigueur du Protocole. D'autre part, l'on a veillé à modifier le moins possible la situation juridique existant avant l'entrée en vigueur du Protocole. Comme il a déjà été signalé, il existait une protection des marques de service sur base par exemple du droit national sur la dénomination sociale ou du droit sur la concurrence déloyale. Sur base de cette situation juridique, une coexistence était possible d'une part entre différentes marques de service et d'autre part entre marques de service et marques de produits. Cet état de choses doit être préservé autant que possible.

Le premier principe est consigné à l'article 40, sous A. Les personnes qui, au moment de l'entrée en vigueur du Protocole, font usage d'une marque de service sur le territoire du Benelux et effectuent, dans un délai d'une année à compter de cette date, un dépôt Benelux de ladite marque, sont réputées avoir effectué ce dépôt à la date d'entrée en vigueur du Protocole. Il appartiendra au juge de déterminer, suivant les circonstances de fait, s'il s'agit véritablement d'un usage constitutif du droit.

La disposition suivant laquelle les dépôts confirmatifs sont censés avoir été effectués à la date d'entrée en vigueur signifie que, vu l'article 43, premier alinéa, ces dépôts confirmatifs ont une date antérieure aux dépôts normaux d'une marque de

pots van een dienstmerk en ook een oudere depotdatum hebben dan de warenmerken die op de eerste dag na de inwerkingtreding van het Protocol of daarna worden gedeponereerd. Dit houdt tevens in dat de houders van een bevestigend depot worden geacht hun depot op dezelfde datum te hebben verricht en op grond van de depotdatum elkaar het uitsluitend recht dus niet kunnen betwisten.

Opgemerkt wordt, dat artikel 40, onder A, ook betrekking kan hebben op dienstmerken die in Benelux zijn gebruikt op de datum van inwerkingtreding van het Protocol en waarvan de internationale inschrijving vóór die datum werd verricht met aanwijzing van de Beneluxlanden. Voor deze inschrijvingen geeft het Benelux-Merkenbureau thans een „avis de non-validité” (ongeldigverklaring). Ook voor deze merken kan een handhavingsdepot worden verricht onder dezelfde voorwaarden en de dezelfde wijze als voor de overige dienstmerken ten aanzien waarvan een beroep op een verkregen recht is gedaan. De vorm van een „demande d'extension territoriale” (aanvraag tot uitbreiding van de bescherming) als bedoeld in artikel 3ter van de Overeenkomst van Madrid is niet geschikt voor het beroep op het verkregen recht, omdat op grond van dit artikel het recht op het merk eerst een aanvraag neemt op de datum van inschrijving van de aanvraag tot uitbreiding van de bescherming.

Het tweede beginsel, de bestendiging van de vóór de inwerkingtreding van het Protocol bestaande rechtsverhoudingen, is in *artikel 40, onder B*, tot uitdrukking gebracht. In de rechten die voortvloeien uit een gebruik van een dienstmerk in het Beneluxgebied op de datum van het in werking treden van het Protocol wordt geen wijziging gebracht. Het leek ongewenst in de bestaande situatie in te grijpen door degenen, die op het moment van de inwerkingtreding van het Protocol een teken gebruiken dat als dienstmerk zou kunnen worden ingeschreven, ertoe te dwingen een depot te verrichten. Men heeft zich ertoe beperkt de mogelijkheid te bieden een dienstmerk te verwerven. Degenen die de noodzaak hiervan niet inzien, bijvoorbeeld omdat zij de bestaande bescherming voor het gebruik van het teken toereikend achten, zullen zich blijvend op deze bescherming kunnen beroepen. Zij dienen zich wel te realiseren dat een ander een depot zou kunnen verrichten dat dan een hinderpaal zou vormen voor een ruimer gebruik door de eerdere gebruiker dan het gebruik dat deze van het teken maakte op het tijdstip, waarop het Protocol in werking trad.

Bovengenoemde beginselen worden thans aan de hand van enige gevallen geïllustreerd.

Zoals hierboven uiteengezet, houdt de onder A gegeven regeling in, dat de houders van een bevestigend depot een gelijke rangorde hebben. In geval van geschil tussen deze personen is betwisting van hun uitsluitend recht op grond van de rangorde dus niet mogelijk. Het algemene onder B geformuleerde beginsel laat evenwel toe dat de beslechting van die geschillen plaatsvindt aan de hand van andere rechtsregels dan die inzake merken en die ook op de datum van inwerkingtreding van het Protocol bestaande verhoudingen hadden bepaald.

service et antérieure également aux marques de produits déposées le lendemain de l'entrée en vigueur du Protocole ou après. Ceci signifie également que les titulaires d'un dépôt confirmatif sont réputés avoir effectué le dépôt à la même date et ne peuvent donc se contester réciproquement le droit exclusif sur cette base.

Il est à remarquer que l'article 40, sous A, peut également avoir trait aux marques de services ayant fait l'objet d'un usage dans le Benelux à la date d'entrée en vigueur du Protocole et dont l'enregistrement international a été effectué avant cette date, les pays du Benelux ayant été indiqués comme pays intéressés. En ce qui concerne ces enregistrements, actuellement le Bureau Benelux des Marques émet un «avis de non-validité». Pour ces marques, un dépôt confirmatif peut être effectué également, sous les mêmes conditions et dans les mêmes formes que celles prévues pour les autres marques de service à l'égard desquelles un droit acquis a été invoqué. La forme d'une «demande d'extension territoriale», prévue à l'article 3^{ter} de l'arrangement de Madrid n'est pas appropriée pour faire valoir un droit acquis, parce qu'en vertu de cet article, le droit à la marque ne commence qu'à la date de l'enregistrement de la demande d'extension territoriale.

Le deuxième principe, c'est-à-dire le maintien de la situation juridique existant avant l'entrée en vigueur du Protocole, est exprimé à l'article 40, sous B. Les droits découlant d'un usage d'une marque de service ayant lieu sur le territoire Benelux à la date d'entrée en vigueur du Protocole, ne sont pas modifiés. Il ne semble pas indiqué de porter atteinte à la situation actuelle par l'introduction d'une contrainte à effectuer un dépôt d'un signe susceptible d'être enregistré comme marque de service, pour ceux qui, au moment de l'entrée en vigueur de Protocole, ont fait usage de ce signe. On s'est contenté d'ouvrir la possibilité d'effectuer un dépôt d'une marque de service. Ceux qui ne voient pas la nécessité d'effectuer un dépôt confirmatif, parce que pour eux, par exemple, la protection actuelle suffit pour l'usage du signe, peuvent continuer à invoquer cette protection. Toutefois, il faut que ces personnes se rendent compte qu'une autre personne pourrait effectuer un dépôt qui ferait alors obstacle à un usage sur un territoire plus étendu que l'usage ayant eu lieu au moment de l'entrée en vigueur du Protocole.

Les cas ci-après illustrent les principes énoncés ci-avant.

Comme il a été expliqué, la réglementation évoquée sous A signifie que les titulaires d'un dépôt confirmatif ont un rang identique. En cas de conflit entre ces personnes, la contestation de leur droit exclusif sur base de leur rang n'est donc pas possible. Le principe général formulé au point B signifie que ces conflits peuvent cependant être résolus par l'application des dispositions juridiques autres que celles du droit des marques et qui avaient déterminé également la situation avant l'entrée en vigueur du Protocole.

Er kunnen ook personen zijn die op de datum van inwerkingtreding van het Protocol van een dienstmerk gebruik maken, maar die geen bevestigend depot verrichten en derhalve geen uitsluitend recht verkrijgen. In hun rechtssituatie, die anders dan door het merkenrecht wordt bepaald, wordt, overeenkomstig het bepaalde onder B, geen wijziging gebracht. Zij kunnen dus op dezelfde voet als in het verleden hun teken ter onderscheiding van diensten blijven gebruiken en, in voorkomend geval, zich tegen het gebruik van dat teken door anderen verzetten. Dit houdt o.a. in dat degenen die een uitsluitend recht op een dienstmerk als onder A bedoeld hebben verkregen, dit uitsluitend recht niet kunnen tegenwerpen aan genoemde andere gebruikers die het onder A bedoelde depot niet hebben verricht. Eventuele geschillen tussen personen van deze categorieën zullen weer kunnen worden beslecht aan de hand van andere rechtsregels dan die inzake merken.

Hierbij dient wel te worden bedacht, dat de houder van een bevestigend depot een werkelijk merkrecht heeft verkregen – mits aan de algemene voorwaarden betreffende de geldigheid van dit depot is voldaan –, dat hem de bevoegdheid verleent nieuwe activiteiten die een andere eerdere gebruiker van het teken in Benelux mocht gaan ondernemen te verbieden op grond van de eenvormige wet, voor zover deze activiteiten naar het oordeel van de rechter uitgaan boven de rechten, die aan het gebruik op het tijdstip van de inwerkingtreding van het Protocol zouden kunnen worden ontleend.

Een gevolg van de bepaling is uiteraard ook, dat de houder van een na het in werking treden van het Protocol verricht depot van een waren- of dienstmerk, waarbij geen beroep op een eerder gebruik is gedaan, dit recht niet kan invoeren tegen een persoon, die, hoewel daartoe gerechtigd, geen bevestigend depot heeft verricht.

De onder B gegeven formulering geeft ook een oplossing voor het volgende probleem. Het betreft de vraag in hoeverre de houder van een warenmerk, waarvan het depot vóór de datum van inwerkingtreding van het Protocol is verricht, de rechten van degenen die vóór genoemde datum gebruik maakten van een dienstmerk, houders van een bevestigend depot of niet, kan aantasten. Hierbij is onder meer te bedenken dat vóór de inwerkingtreding van het Protocol de houder van een warenmerk het gebruik van een teken ter onderscheiding van diensten alleen kon verbieden op grond van artikel 13, onder A, onder 2, van de eenvormige wet. (De situatie dat voor het dienstmerk een verkapt depot voor een warenmerk, bijvoorbeeld voor hulpwaren, is verricht blijft hier voor de eenvoud buiten beschouwing). Een verbod kon dus niet worden gegeven indien er voor het gebruik een « geldige reden » werd aangegeven, bijvoorbeeld het gebruik van het dienstmerk vóór het depot van het warenmerk. Na de inwerkingtreding van het Protocol is, tengevolge van de invoering van de soortgelijkheid tussen waren en diensten, een verbod op grond van artikel 13, onder A, onder 1, mogelijk, dat de exceptie van de « geldige reden » niet inhoudt. Het voorgestelde artikel 40, onder B, handhaaft de oude rechtssituatie voor dit geval, zodat de houder van het warenmerk, ondanks de door de wijziging van de wet voor hem verruimde mogelijkheden, het in artikel 13, onder A, onder 1, gegeven recht niet kan tegenwerpen aan degene die op de datum van inwerkingtreding van het Protocol gebruik maakte van eenzelfde of een overeenstemmend dienstmerk voor soortgelijke diensten. Dit geldt zowel ten aanzien van de gebruikers die het onder A bedoelde depot hebben verricht als ten aanzien van degenen die dat niet hebben gedaan.

Il se pourrait également que des personnes fassent usage d'une marque de service à la date d'entrée en vigueur du Protocole, mais n'effectuent pas de dépôt confirmatif et n'obtiennent donc pas de droit exclusif. Leur situation juridique, déterminée par des dispositions juridiques autres que celles du droit des marques, ne subirait aucune modification conformément aux dispositions sous B. Elles pourraient donc continuer à utiliser leur signe pour distinguer leurs services comme dans le passé et s'opposer le cas échéant à l'usage de ce signe par autrui. Ceci signifie entre autres que ceux qui ont obtenu un droit exclusif sur une marque de service visée sous A ne peuvent opposer ce droit exclusif à ces autres utilisateurs qui n'ont pas effectué le dépôt visé sous A. Des conflits éventuels entre ces personnes peuvent également être résolus sur base de dispositions juridiques autres que celles du droit des marques.

En outre, il faut tenir compte du fait que le propriétaire d'un dépôt confirmatif a obtenu un droit de marque réel – pourvu que les conditions générales de validité de ce dépôt aient été remplies – qui lui offre la faculté d'interdire, en vertu de la loi uniforme, l'extension des activités qu'un utilisateur antérieur du signe pourrait entreprendre sur le territoire Benelux, pour autant que ces activités, de l'avis du juge, dépassent les droits qui pourraient découler de l'usage ayant eu lieu au moment de l'entrée en vigueur du Protocole.

Il va de soi que la disposition implique également que le titulaire d'un dépôt, effectué après l'entrée en vigueur du Protocole, d'une marque de produits ou de service sans revendication d'un usage antérieur, ne peut opposer ce droit à la personne qui n'a pas effectué un dépôt confirmatif, bien qu'elle ait eu le droit de le faire.

Le libellé du point B offre également une solution au problème suivant. Il s'agit de la question de savoir dans quelle mesure le titulaire d'une marque de produits qui a effectué un dépôt avant l'entrée en vigueur du Protocole peut opposer ce droit à toute personne qui faisait usage d'une marque de service avant cette date, qu'elle ait effectué un dépôt confirmatif ou non. A cet égard, il faut se rappeler qu'avant l'entrée en vigueur du Protocole, le titulaire d'une marque de produits ne pouvait interdire l'usage d'une signe pour distinguer des services que sur base de l'article 13, sous A, chiffre 2, de la loi uniforme. (Par souci de simplicité, le cas où un dépôt pour la marque de service a été effectué sous le couvert d'un dépôt pour une marque de produits, par exemple des produits auxiliaires, n'est pas considéré ici). Une interdiction était donc impossible si l'usage se faisait pour un «juste motif», par exemple l'usage de la marque de service avant le dépôt de la marque de produits. Après l'entrée en vigueur du Protocole et suite à l'introduction de la similitude entre produits et services, une interdiction sera possible sur base de l'article 13, sous A, chiffre 1, qui ne mentionne pas l'exception du «juste motif». L'article 40, sous B, maintient l'ancienne situation juridique pour ce cas, de sorte que le titulaire de la marque de produits ne peut, en dépit des possibilités accrues que lui confère la nouvelle loi, opposer le droit évoqué à l'article 13, sous A, chiffre 1, à une personne qui faisait, à la date d'entrée en vigueur du Protocole, usage d'une marque identique ou similaire pour désigner des services analogues. Ceci est valable pour tous les utilisateurs d'un signe, qu'ils aient ou non effectué un dépôt visé sous A.

Artikel 40, onder C, bevat een regeling voor een probleem dat door de formulering onder B niet kan worden gedekt. Ingevolge artikel 40, onder A, is het bevestigend depot van een dienstmerk altijd van jongere datum dan het voor de datum van inwerkingtreding van het Protocol verrichte depot van een warenmerk. De deposant van het warenmerk zou dus de nietigheid van het bevestigend depot kunnen inroepen. Dit is uiteraard niet de bedoeling. Inroeping van nietigheid op andere gronden blijft mogelijk. In dit verband kan gewezen worden op het hierna te bespreken artikel 41, tweede lid.

In *artikel 41* van het nieuwe hoofdstuk V van de eenvormige wet wordt bepaald, dat bij het in artikel 40 bedoelde depot een beroep moet worden gedaan op het bestaan van een verkregen recht. Tevens dient het jaar te worden aangegeven waarop het desbetreffende dienstmerk voor het eerst is gebruikt. Deze verklaring dient uitsluitend tot vaststelling van de datum van de eerste vernieuwing van het gedeponeerde dienstmerk (art. 42). Indien de deposant zicht echter op een verkregen recht beroept waarvan hij weet of behoort te weten dat dit niet bestaat, dan wordt zijn depot geacht te kwader trouw te zijn verricht en kan het op die grond worden nietig verklaard. Wanneer daarentegen het beroep, hoewel onjuist, te goeder trouw wordt gedaan, wordt weliswaar zijn beweerdelijk verkregen recht niet erkend, maar behoudt hij voor de toekomst het voordeel van zijn Benelux-depot.

De bepalingen van artikel 41 gelden eveneens voor collectieve dienstmerken. Hieruit volgt, dat daarvoor een reglement op het gebruik en het toezicht moet worden gedeponerd.

Ten gevolge van de verplichting om op verkregen rechten een beroep te doen binnen een termijn van een jaar te rekenen van het in werking treden van het Protocol, zal het Benelux-Bureau een aanzienlijke toevloed van depots hebben te verwerken.

Indien deze depots bij het verstrijken van de krachtens artikel 10 vastgestelde duur zouden moeten worden vernieuwd, zal periodiek eenzelfde opeenhoping van werk optreden. Nu kan men wel aanvaarden, dat het Bureau bij wijze van overgangsmaatregel bijzondere voorzieningen treft, maar men mag er niet van uitgaan, dat het telkenmale bij het verstrijken van de duur van de inschrijvingen der in artikel 40 bedoelde depots zijn toevlucht hiertoe zou moeten nemen.

Teneinde deze moeilijkheid te vermijden voorziet *artikel 42* in een spreiding van de eerste vernieuwing van deze inschrijvingen, waarbij rekening wordt gehouden met het jaar waarin het eerste gebruik heeft plaatsgevonden.

Indien bijvoorbeeld een Benelux-depot, verricht op 15 april van het jaar volgend op de inwerkingtreding van het Protocol, vergezeld gaat van een beroep op het eerste gebruik van het teken in 1977, zal dit depot moeten worden vernieuwd op 15 april (maand en dag van het Benelux-depot) van het jaar 1987 (welk jaartal hetzelfde cijfer 7 der eenheden heeft als het jaar 1977).

L'article 40, sous C, résout un problème qui ne peut être couvert par le point B. Vu la disposition de l'article 40, sous A, le dépôt confirmatif d'une marque de service est toujours plus récent que le dépôt d'une marque de produits effectué avant la date d'entrée en vigueur du Protocole. Le déposant de la marque de produits pourrait donc invoquer la nullité du dépôt confirmatif, ce qui n'est évidemment pas l'objectif recherché. Demander la nullité pour d'autres raisons reste possible. A cet égard, l'on peut se référer à l'article 41, deuxième alinéa.

L'article 41 du nouveau chapitre V de la loi uniforme énonce que, lors du dépôt visé à l'article 40, il faut revendiquer l'existence d'un droit acquis. Il faut aussi indiquer l'année du premier usage de la marque de service en cause. Cette déclaration sert exclusivement à fixer la date du premier renouvellement (art. 42) de la marque de service déposée. Cependant, si le déposant revendique des droits acquis dont il n'ignore pas ou ne peut ignorer l'inexistence, son dépôt sera considéré comme effectué de mauvaise foi et peut, pour ce motif, être annulé. Par contre, si sa revendication, quoique inexacte, est faite de bonne foi, son droit prétendument acquis ne sera pas reconnu, mais il conservera, pour l'avenir, le bénéfice de son dépôt Benelux.

Les dispositions de l'article 41 s'appliquent également aux marques collectives de service. Il en résulte que, pour celles-ci, un règlement d'usage et de contrôle doit être déposé.

Par suite de l'exigence d'une revendication des droits acquis dans le délai d'un an à compter de l'entrée en vigueur du Protocole, le Bureau Benelux devra faire face à un afflux important de dépôts.

Si ces dépôts devaient être renouvelés à l'expiration de la durée prévue par l'article 10, le même surcroît de travail se reproduirait périodiquement. Or, si l'on peut admettre que le Bureau mette en œuvre des moyens de travail exceptionnels à titre transitoire, on ne peut concevoir qu'il doive recourir à ces moyens à chaque expiration de la durée des enregistrements des dépôts prévus par l'article 40.

Pour éviter cette difficulté, l'article 42 prévoit un étalement des premiers renouvellements de ces enregistrements tenant compte de l'année au cours de laquelle le premier usage a eu lieu.

Si, par exemple, un dépôt Benelux effectué le 15 avril de l'année postérieure à l'entrée en vigueur du Protocole est accompagné de la revendication du premier usage du signe en 1977, ce dépôt devra être renouvelé pour le 15 avril (date anniversaire du dépôt Benelux) de l'année 1987 (dont le millésime comporte le chiffre des unités 7 comme l'année 1977).

Om verder zoveel mogelijk het ongemak te verminderen dat houders van verkregen rechten ondervinden als gevolg van het feit, dat zij verplicht zijn op deze rechten een beroep te doen, terwijl soms na korte tijd weer een vernieuwing moet volgen, mag de eerste vernieuwing van de in artikel 40 bedoelde depots reeds tevoren worden aangevraagd.

Bij het verrichten van het in artikel 40 bedoelde Benelux-depot moet de deposant een recht voldoen, waarvan het bedrag bij uitvoeringsreglement zal worden vastgesteld. Dit recht wordt gerechtvaardigd door het feit dat het gaat om een eerste inschrijving van het dienstmerk en niet om een bevestigend depot van uit hoofde van vroeger nationaal recht verkregen uitsluitende merkrechten, zoals het geval was met de warenmerken.

Het Benelux-depot van een dienstmerk met beroep op een verkregen recht moet worden verricht binnen een jaar na datum van inwerkingtreding van het Protocol (hoofdstuk V, art. 40). Het is mogelijk dat vóór het verstrijken van deze termijn depots worden verricht voor concurrerende merken zonder beroep op verkregen rechten. Teneinde te voorkomen dat zij rang krijgen vóór de depots met een beroep op verkregen rechten, worden laatstbedoelde depots geacht te zijn verricht op de dag van inwerkingtreding van het Protocol. Deze dag is dus daarvoor bestemd en in het nieuwe *artikel 43* van de eenvormige wet wordt derhalve bepaald dat het Benelux-register voor depots van dienstmerken pas open zal staan vanaf de dag volgende op die waarop het Protocol in werking treedt.

Voorts wordt in dit artikel bepaald dat bij de inschrijving van Benelux-depots met beroep op een verkregen recht van dat beroep melding moet worden gemaakt.

Artikel II

Teneinde elk misverstand te vermijden bevestigt *artikel II* uitdrukkelijk de bevoegdheid van het Benelux-Gerechtshof voor de uitlegging van de eenvormige wet zoals gewijzigd door het Protocol.

Artikelen III en IV

Deze artikelen hebben betrekking op de bekrachtiging en de inwerkingtreding van het Protocol.

Het Protocol zal in werking treden op de eerste dag van de derde maand volgende op de maand van de nederlegging van de derde akte van bekrachtiging bij de Belgische regering. Deze termijn, die aanmerkelijk korter is dan de termijn tussen de inwerkingtreding van het Verdrag van 1962 en van de eenvormige wet op de warenmerken (18 maanden) wordt enerzijds gerechtvaardigd door de gewenste spoed bij invoering voor dienstmerken van een soortgelijke bescherming als voor warenmerken en waarvan het belang reeds herhaalde malen door de betrokken kringen in Benelux werd onderstreept, en anderzijds door het feit dat de invoering van de nieuwe bepalingen minder omslachtig zal zijn dan destijds met de inwerkingtreding van de eenvormige wet van 1962 op de warenmerken het geval is geweest; hiervoor was immers de installering van een raad van bestuur en het opzetten van een gemeenschappelijk administratief apparaat vereist. Hoewel deze termijn korter is, is hij noodzakelijk teneinde betrokkenen in de gelegenheid te stellen de nodige maatregelen te treffen voor het veilig stellen van hun rechten.

De plus, pour réduire, dans toute la mesure du possible, les inconvénients résultant pour les titulaires de droits acquis de l'exigence d'une revendication de ces droits suivie, parfois à bref délai, d'un renouvellement, le premier renouvellement des dépôts prévus par l'article 40 peut être demandé par anticipation.

Lors du dépôt Benelux visé à l'article 40, le déposant devra acquitter une taxe dont le montant sera fixé par règlement d'exécution. Cette taxe se justifie par le fait qu'il s'agit d'un premier enregistrement de la marque de service et non d'un dépôt confirmatif de droits, exclusifs acquis en application du droit national antérieur, comme cela fut le cas en matière de marques de produits.

Le dépôt Benelux d'une marque de service avec revendication d'un droit acquis doit être effectué dans un délai d'un an à compter de l'entrée en vigueur du Protocole (chapitre V, art. 40). Il est possible que des dépôts de marques concurrentes, sans revendication de droits acquis, soient effectués avant l'expiration de ce délai. En vue d'éviter qu'ils ne prennent rang avant les dépôts accompagnés d'une revendication de droits acquis, ces derniers sont censés être effectués à la date d'entrée en vigueur du Protocole. Cette date a donc été réservée et le nouvel *article 43* de la loi uniforme dispose par conséquent que le registre Benelux ne sera ouvert aux nouveaux dépôts de marques de service qu'à partir du jour qui suivra celui de l'entrée en vigueur du Protocole.

Cet article précise en outre que l'enregistrement des dépôts Benelux avec revendication d'un droit acquis fait mention de cette revendication.

Article II

Afin d'éviter tout malentendu, l'article II confirme expressément que la Cour de Justice Benelux est compétente pour interpréter la loi uniforme telle que modifiée par le Protocole.

Articles III et IV

Ces articles ont trait à la ratification du Protocole ainsi qu'à son entrée en vigueur.

Le Protocole entrera en vigueur le premier jour du troisième mois du dépôt, auprès du Gouvernement belge du troisième instrument de ratification. Ce délai, nettement plus court que celui qui a été prévu entre l'entrée en vigueur de la Convention de 1962 et celle de la loi uniforme sur les marques de produits (dix-huit mois), se justifie, d'une part, par l'urgence de l'institution d'un régime de protection des marques de service identique à celui régissant les marques de produits, et dont l'importance a été soulignée à maintes reprises par les milieux intéressés du Benelux, et, d'autre part, par le fait que la mise en œuvre des dispositions nouvelles sera plus aisée que celle nécessitée par la loi uniforme de 1962 sur les marques de produits, laquelle requérait la création d'une administration commune, l'institution d'un conseil d'administration et la mise en place des différents rouages administratifs. Ce délai, bien que plus court, est toutefois indispensable pour permettre aux intéressés de prendre les dispositions nécessaires à la sauvegarde de leurs droits.

TWEEDE PROTOCOL
HOUDENDE WIJZIGING VAN HET
UITVOERINGSREGLEMENT
VAN DE EENVORMIGE BENELUXWET
OP DE WARENMERKEN

ONDERTEKEND TE BRUSSEL OP 10 NOVEMBER 1983

DEUXIEME PROTOCOLE
PORTANT MODIFICATION DU
REGLEMENT D'EXECUTION
DE LA LOI UNIFORME BENELUX
EN MATIERE DE MARQUES DE PRODUITS
SIGNE A BRUXELLES LE 10 NOVEMBRE 1983

10.XI.1983

**TWEEDE PROTOCOL
HOUDENDE WIJZIGING
VAN HET UITVOERINGSREGLEMENT
VAN DE EENVORMIGE BENELUXWET
OP DE WARENMERKEN**

De Regering van het Koninkrijk België,

De Regering van het Groothertogdom Luxemburg,

De Regering van het Koninkrijk der Nederlanden,

Gezien het Protocol van 10 november 1983, houdende wijziging van de eenvormige Beneluxwet op de warenmerken waarbij de wetgeving inzake de merken is aangevuld door de invoering van de bescherming van dienstmerken,

Verlangend het Uitvoeringsreglement van de eenvormige Beneluxwet op de warenmerken aan vorengenoemd Protocol aan te passen,

Gelet op het advies van de Raad van Bestuur van het Benelux-Merkenbureau,

Gelet op het advies van de Raadgevende Interparlementaire Beneluxraad van 10 december 1982,

Zijn de volgende bepalingen overeengekomen :

Artikel I

Het Reglement dat als bijlage is gevoegd bij het Protocol van 31 juli 1970 ter uitvoering van artikel 2, eerste lid, van het Benelux-Verdrag inzake de warenmerken en zoals gewijzigd bij Protocol van 21 november 1974, wordt gewijzigd als volgt :

A

De titel van het Uitvoeringsreglement van de eenvormige Beneluxwet op de warenmerken wordt gewijzigd in « Uitvoeringsreglement van de eenvormige Beneluxwet op de merken ».

**DEUXIEME PROTOCOLE
PORTANT MODIFICATION
DU REGLEMENT D'EXECUTION
DE LA LOI UNIFORME BENELUX
SUR LES MARQUES DE PRODUITS**

Le Gouvernement du Royaume de Belgique,

Le Gouvernement du Grand-Duché de Luxembourg,

Le Gouvernement du Royaume des Pays-Bas,

Vu le Protocole du 10 novembre 1983, portant modification de la loi uniforme Benelux sur les marques de produits et complétant la législation sur les marques par l'introduction de la protection des marques de service,

Soucieux d'adapter le Règlement d'exécution de la loi uniforme Benelux sur les marques de produits au Protocole précité,

Vu l'avis du Conseil d'administration du Bureau Benelux des Marques,

Vu l'avis du Conseil interparlementaire consultatif de Benelux émis le 10 décembre 1982,

Sont convenus des dispositions suivantes :

Article I

Le Règlement d'exécution annexé au Protocole du 31 juillet 1970, conclu en exécution de l'article 2, alinéa 1^{er}, de la Convention Benelux en matière de marques de produits et modifié par le Protocole du 21 novembre 1974, est modifié comme suit :

A

Le titre du Règlement d'exécution de la loi uniforme Benelux sur les marques de produits est modifié en « Règlement d'exécution de la loi uniforme Benelux sur les marques ».

B

In de volgende artikelen wordt in plaats van « waren » gelezen « waren en diensten » :

- Artikel 1, eerste lid, onder e, en vijfde lid;
- Artikel 3, tweede lid;
- Artikel 5, onder g;
- Artikel 6;
- Artikel 8, eerste lid, onder e;
- Artikel 11, eerste lid, onder d;
- Artikel 13, eerste lid, onder e;
- Artikel 19, eerste lid, onder c;
- Artikel 28, eerste lid, onder a,2, b,2, c,2, d,2, e,2 en j.

C

In artikel 16, eerste lid, worden de woorden « Overeenkomst van Madrid betreffende de internationale inschrijving van fabrieks- of handelsmerken » vervangen door de woorden « Overeenkomst van Madrid betreffende de internationale inschrijving van merken ».

D

De titel van hoofdstuk VIII wordt vervangen door « Overgangs- en slotbepalingen verband houdende met warenmerken ».

E

Aan het Uitvoeringsreglement van de eenvormige Beneluxwet op de merken wordt een hoofdstuk IX toegevoegd, luidende :

« HOOFDSTUK IX

Overgangs- en slotbepalingen verband houdende met dienstmerken.

Artikel 36

1. Het Benelux-depot, bedoeld in artikel 40 van de eenvormige wet, geschiedt overeenkomstig het bepaalde in de artikelen 1 en 2, onder b, c en e, en onder overlegging van een bewijs van betaling van de in het tweede lid bedoelde rechten. Bovendien moeten het beroep op het bestaan van het verkregen recht en het jaar van het eerste gebruik worden vermeld.

B

Aux articles suivants le mot « produits » est remplacé par les mots « produits et services » :

Article 1^{er}, paragraphe 1^{er}, lettre e et paragraphe 5;

Article 3, paragraphe 2;

Article 5, lettre g;

Article 6;

Article 8, paragraphe 1^{er}, lettre e;

Article 11, paragraphe 1^{er}, lettre d;

Article 13, paragraphe 1^{er}, lettre e;

Article 19, paragraphe 1^{er}, lettre c;

Article 28, paragraphe 1^{er}, lettres a,2, b,2, c,2, d,2, e,2 et j.

C

A l'article 16, paragraphe 1^{er}, les mots « Arrangement de Madrid concernant l'enregistrement international des marques de fabrique ou de commerce » sont remplacés par les mots « Arrangement de Madrid concernant l'enregistrement international des marques ».

D

Le titre du chapitre VIII est remplacé par « Dispositions transitoires et finales relatives aux marques de produits ».

E

Le Règlement d'exécution de la loi uniforme Benelux sur les marques est complété par un chapitre IX, libellé comme suit :

« CHAPITRE IX

Dispositions transitoires et finales relatives aux marques de service.

Article 36

1. Le dépôt Benelux, visé à l'article 40 de la loi uniforme, s'opère conformément aux dispositions des articles 1^{er} et 2, lettres b, c et e, et sur présentation d'une preuve du paiement des taxes visées au paragraphe 2. En outre, doivent être mentionnées la revendication de l'existence du droit acquis et l'année du premier usage.

2. Het bedrag van de rechten betreffende het in het eerste lid bedoelde Benelux-depot wordt als volgt vastgesteld :
 - a) het depot van een individueel merk, bedoeld in artikel 40 van de eenvormige wet :
 1. een basisbedrag van f 125 of F 2.188;
 2. een supplement van f 20 of F 350 voor iedere klasse van diensten boven de derde klasse van de internationale classificatie waarin de diensten worden gerangschikt;
 - b) het depot van een collectief merk zoals bedoeld in artikel 40 van de eenvormige wet :
 1. een basisbedrag van f 200 of F 3.500;
 2. een supplement van f 50 of F 275 voor iedere klasse van diensten boven de derde klasse van de internationale classificatie waarin de diensten worden gerangschikt.

3. Het depot is geldig, indien het Benelux-Bureau of de nationale dienst binnen de in artikel 40 van de eenvormige wet gestelde termijn in het bezit is gekomen van :
 - a) het document, bedoeld in artikel 1, eerste lid, voorzien van de vermelding van het beroep op het bestaan van het verkregen recht en het jaar van het eerste gebruik;
 - b) in voorkomend geval, het in artikel 2, onder b, bedoelde reglement;
 - c) het bewijs van betaling van de in het tweede lid, onder a,1 of b,1 bedoelde rechten;

mits aan de overige vereisten, bedoeld in het eerste en in het tweede lid van dit artikel en in de artikelen 17 en 18, binnen de in het vierde lid gestelde termijn is voldaan.

4. Indien bij het depot niet is voldaan aan het bepaalde in het eerste en het tweede lid en in de artikelen 17 en 18, stelt de instantie, die het depot heeft ontvangen de betrokkene hiervan onverwijld in kennis en geeft hem een termijn om hieraan alsnog te voldoen. Ambtshalve of op verzoek kan een nieuwe termijn van ten hoogste 4 maanden worden verleend.

2. Le montant des taxes concernant le dépôt Benelux visé au paragraphe 1^{er} est fixé comme suit :
 - a) dépôt d'une marque individuelle visé à l'article 40 de la loi uniforme :
 1. montant de base de F 2.188 ou f 125;
 2. supplément de F 350 ou f 20 pour chaque classe de services en sus de la troisième classe de la classification internationale dans laquelle les services sont rangés;
 - b) dépôt d'une marque collective visé à l'article 40 de la loi uniforme :
 1. montant de base de F 3.500 ou f 200;
 2. supplément de F 275 ou f 50 pour chaque classe de services en sus de la troisième classe de la classification internationale dans laquelle les services sont rangés.
3. Le dépôt est valable si le Bureau Benelux ou l'administration nationale a reçu avant l'expiration du délai imparti par l'article 40 de la loi uniforme :
 - a) le document visé à l'article 1^{er}, paragraphe 1^{er}, complété par l'indication de la revendication de l'existence du droit acquis et de l'année du premier usage;
 - b) le cas échéant, le règlement visé à l'article 2, lettre b;
 - c) la preuve du paiement des taxes visées au paragraphe 2, lettre a,1 ou b,1;

pour autant qu'il ait été satisfait, dans le délai fixé par le paragraphe 4, aux autres dispositions des paragraphes 1^{er} et 2 du présent article et des articles 17 et 18.
4. Si lors du dépôt, il n'est pas satisfait aux dispositions des paragraphes 1^{er} et 2, et des articles 17 et 18, l'autorité ayant reçu le dépôt en avertit l'intéressé sans retard et lui fixe un délai pour y satisfaire. Un nouveau délai d'une durée maximale de 4 mois peut être accordé sur demande ou d'office.

5. Indien binnen de termijn, bedoeld in het vierde lid, niet is voldaan aan het in dit artikel bepaalde, worden de ontvangen stukken verder buiten beschouwing gelaten. De betrokkene wordt hiervan in kennis gesteld en de ontvangen rechten, verminderd met f 25 of F 438 worden hem terugbetaald.
6. Het bepaalde in de artikelen 5 en 8, eerste lid, is op het depot van overeenkomstige toepassing, met dien verstande dat in de akte van depot en bij de inschrijving daarvan mede wordt vermeld de in het eerste lid van dit artikel bedoelde gegevens en de datum waarop de geldigheidsduur van de inschrijving verstrijkt.
7. De in dit artikel bedoelde depots worden in de taal, waarin de inschrijving heeft plaatsgevonden, bekendgemaakt in het Benelux-Merkenblad.

Deze bekendmaking bevat ten aanzien van ieder merk de gegevens, bedoeld in het zesde lid.

Artikel 37

Indien bij het in artikel 40 van de eenvormige wet bepaalde depot de deposant tegelijkertijd de eerste vernieuwing van inschrijving verzoekt overeenkomstig artikel 42 van de eenvormige wet, moet hij daarvan bij het depot melding maken en een bewijs van betaling van de in artikel 28, eerste lid, onder b of d, bedoelde rechten overleggen. Het bepaalde in artikel 36, vierde, vijfde, zesde en zevende lid, is van toepassing.

Artikel 38

De raad van bestuur van het Benelux-Bureau stelt het tijdstip vast waarop het in artikel 2, onder a, en artikel 15 bepaalde in werking treedt, voor zover dit betrekking heeft op het onderzoek naar eerdere inschrijvingen van dienstmerken. ».

Artikel II

Ter uitvoering van artikel 1, lid 2, van het Verdrag betreffende de instelling en het statuut van een Benelux-Gerechthof worden de bepalingen van dit Protocol, evenals die van het Protocol van 21 november 1974, houdende wijziging van het Uitvoeringsreglement van de eenvormige Beneluxwet op de warenmerken, als gemeenschappelijke rechtsregels aangewezen voor de toepassing van de hoofdstukken III en IV van genoemd Verdrag.

5. Si dans le délai imparti en vertu du paragraphe 4, il n'est pas satisfait aux exigences du présent article, les documents reçus sont classés sans suite. L'intéressé en est informé et les taxes perçues, diminuées de 438 F ou f 25, lui sont restituées.
6. Les dispositions des articles 5 et 8, paragraphe 1^{er}, sont applicables au dépôt, étant entendu toutefois que dans l'acte de dépôt et son enregistrement sont mentionnées les indications visées au paragraphe 1^{er} du présent article et la date à laquelle l'enregistrement expire.
7. Les dépôts visés dans le présent article sont publiés dans la langue de l'enregistrement au Recueil des Marques Benelux.

Cette publication contient pour chaque marque les renseignements visés au paragraphe 6.

Article 37

Si, lors du dépôt visé à l'article 40 de la loi uniforme, le déposant demande en même temps le premier renouvellement de l'enregistrement conformément à l'article 42 de la loi uniforme, il doit en faire mention lors du dépôt et joindre une preuve du paiement des taxes visées à l'article 28, paragraphe 1^{er}, lettre b ou d. Les dispositions de l'article 36, paragraphes 4, 5, 6 et 7, sont applicables.

Article 38

Le conseil d'administration du Bureau Benelux fixera la date à laquelle entrent en vigueur les dispositions visées aux articles 2, lettre a, et 15, pour autant qu'elles aient trait à l'examen d'antériorité des marques de service. »

Article II

En exécution de l'article 1^{er}, alinéa 2, du Traité relatif à l'institution et au statut d'une Cour de Justice Benelux, les dispositions du présent Protocole ainsi que du Protocole du 21 novembre 1974 portant modification du Règlement d'exécution de la loi uniforme Benelux sur les marques de produits, sont désignées comme règles juridiques communes pour l'application des chapitres III et IV dudit Traité.

Artikel III

Dit Protocol treedt in werking op het tijdstip waarop het Protocol van 10 november 1983, houdende wijziging van de eenvormige Benelux-wet op de warenmerken in werking treedt.

TEN BLIJKE WAARVAN de ondergetekenden, daartoe behoorlijk gemachtigd, dit Protocol hebben ondertekend.

GEDAAN te Brussel, op 10 november 1983, in drievoud, in de Nederlandse en in de Franse taal, zijnde beide teksten gelijkelijk authentiek.

Voor de Regering van het Koninkrijk België,

L. TINDEMANS

Voor de Regering van het Groothertogdom Luxemburg,

Pierre WÜRTH

Voor de Regering van het Koninkrijk der Nederlanden,

C.A. van der KLAUW

Article III

Le Présent Protocole entre en vigueur à la date d'entrée en vigueur du Protocole du 10 novembre 1983 portant modification de la loi uniforme Benelux sur les marques de produits.

EN FOI DE QUOI les soussignés, dûment autorisés à cet effet, ont signé le présent Protocole.

FAIT à Bruxelles, le 10 novembre 1983, en triple exemplaire, en langues française et néerlandaise, les deux textes faisant également foi.

Pour le Gouvernement du Royaume de Belgique,

L. TINDEMANS

Pour le Gouvernement du Grand-Duché de Luxembourg,

Pierre WÜRTH

Pour le Gouvernement du Royaume des Pays-Bas,

C.A. van der KLAUW

WIJZIGINGSBLADEN
van reeds vroeger verschenen afleveringen
der Basisteksten

FEUILLETS MODIFIES
des suppléments aux Textes de base
parus antérieurement

EENVORMIGE BENELUXWET
OP DE WARENMERKEN
gewijzigd door
het Protocol van 10 november 1983
(dienstmerken; zie blz. 70 e.v.)

LOI UNIFORME BENELUX
SUR LES MARQUES DE PRODUITS
modifiée par
le Protocole du 10 novembre 1983
(marques de service ; voir pages 70 et ss.)

EENVORMIGE BENELUXWET OP DE WARENMERKEN

HOOFDSTUK I

Individuele merken

Artikel 1

Als individuele merken worden beschouwd de benamingen, tekeningen, afdrukken, stempels, letters, cijfers, vormen van waren of van verpakking en alle andere tekens, die dienen om de waren van een onderneming te onderscheiden.

Evenwel kunnen niet als merken worden beschouwd vormen, die door de aard van de waar worden bepaald, die de wezenlijke waarde van de waar beïnvloeden of die een uitkomst op het gebied van de nijverheid opleveren.

Artikel 2

Onverminderd de bepalingen van het gemene recht, kan een geslachtsnaam als merk dienen.

Echter kan de houder van een zodanig merk zich in geen geval verzetten tegen het gebruik, dat dragers van diezelfde naam daarvan maken enkel tot identificatie en zonder daaraan het uiterlijk van een merk te geven.

Artikel 3

Onverminderd de in het Verdrag van Parijs tot bescherming van de industriële eigendom of de Overeenkomst van Madrid betreffende de internationale inschrijving van de fabrieks- of handelsmerken vastgestelde rechten van voorrang, wordt het uitsluitend recht op een merk verkregen door het eerste depot, verricht binnen het Beneluxgebied (Benelux-depot) of voortvloeiend uit een inschrijving bij het Internationaal Bureau voor de bescherming van de industriële eigendom (Internationaal depot).

Bij de beoordeling van de rangorde van het depot wordt rekening gehouden met de op het tijdstip van het depot bestaande en ten tijde van het geding gehandhaafde rechten op :

UITVOERINGSREGLEMENT
VAN DE EENVORMIGE BENELUXWET
OP DE WARENMERKEN

*(gewijzigd door de Raad van Bestuur op 5.11.1973 en
vervolgens gewijzigd door het Protocol van 21.11.1974 en
het Tweede Protocol van 10 november 1983)*

REGLEMENT D'EXECUTION
DE LA LOI UNIFORME BENELUX EN MATIERE
DE MARQUES DE PRODUITS

*(modifié par le Conseil d'administration le 5.11.1973 et
ensuite modifié par le Protocole du 21.11.1974
et le Deuxième Protocole du 10 novembre 1983)*

In overeenstemming met art. 31, eerste lid, van het Reglement heeft de Raad van Bestuur van het Benelux-Merkenbureau de daarin vastgestelde tarieven op 5.11.1973 aangepast (artikelen 3, lid 3, 7 lid 2, 12, lid 2, en 28, leden 1-4). Deze wijzigingen zijn op 1.1.1974 in werking getreden en in de hiernavolgende tekst verwerkt.

Zij zijn gepubliceerd in :

- het Belgisch Staatsblad nr 244 van 20 december 1973 (Erratum : Stbl. nr 47 van 8.3.1974)
- het Mémorial A, n° 73 van 6 december 1973
- het Tractatenblad 1973, nr 171 van 13 december 1973

Voor het Protocol van 21.11.1974 : zie blz. 21 e.v.
Voor het Tweede Protocol van 10.11.1983, zie blz. 31 e.v.

Conformément à l'art. 31, alinéa 1, de ce Règlement, le Conseil d'administration du Bureau Benelux des Marques a adapté, le 5.11.1973, les tarifs fixés par ce Règlement (articles 3, al. 3, 7, al. 2, 12, al. 2, et 28, al. 1 à 4). Ces modifications sont entrées en vigueur le 1.1.1974; elles sont reprises dans le texte reproduit ci-après.

Elles ont été publiées :

- au Moniteur belge n° 244 du 20 décembre 1973 (Erratum : Mon. n° 47 du 8.3.1974)
- au Mémorial A, n° 73 du 6 décembre 1973
- au Tractatenblad 1973, n° 171 du 13 décembre 1973

Le texte du Protocole du 21.11.1974 est repris aux pages 21 et ss. et celui du Deuxième Protocole du 10.11.1983 aux pages 31 et ss.

UITVOERINGSREGLEMENT
van de eenvormige Beneluxwet op de Warenmerken

HOOFDSTUK I

Benelux-depot

Artikel 1

1. Het Benelux-depot van een merk geschiedt in het Nederlands of het Frans door de indiening van een document, waarop voorkomen :
 - a. naam en adres van de deposant ;
 - b. de afbeelding van het merk ;
 - c. de vermelding van de kleur of kleuren, indien de deposant deze als onderscheidend kenmerk van het merk verlangt ;
 - d. (*vervangen : art. I, 1 van het Protocol van 21.11.1974*)
 - e. de opgave van de waren, waarvoor het merk is bestemd ;
 - f. in voorkomend geval de vermelding dat het een collectief merk betreft ;
 - g. de handtekening van de deposant of zijn gemachtigde.
2. de deposant dient een formulier te gebruiken waarvan het model en het aantal exemplaren bij toepassingsreglement worden vastgesteld.
3. Op het formulier dient in voorkomend geval een correspondentie-adres als bedoeld in artikel 18, derde lid, te worden vermeld.
4. De afbeelding van het merk moet voldoen aan het bepaalde in het toepassingsreglement.
5. De waren moeten nauwkeurig omschreven zijn en zo veel mogelijk met gebruikmaking van de bewoordingen van de alfabetische lijst van de internationale classificatie van waren, bedoeld in de Overeenkomst van Nice van 15 juni 1957 ; in ieder geval dienen de waren overeenkomstig de klassen en in de volgorde van deze klassen in genoemde classificatie te worden gerangschikt.
6. (*toegevoegd op grond van art. I, 2 van het Protocol van 21.11.1974*)

Artikel 2

Het depot dient vergezeld te zijn van de volgende stukken :

- a. een verzoek tot onderzoek naar eerdere inschrijvingen dan wel een bewijsstuk, afgegeven door het Benelux-Bureau, waaruit blijkt, dat een onderzoek naar eerdere inschrijvingen binnen de drie aan het depot voorafgaande maanden werd verricht of verzocht ;
- b. (*vervangen : art. I, 3 van het Protocol van 21.11.1974*) ;
- c. een volmacht, indien het depot door een gemachtigde is verricht ;
- d. (*vervangen : art. I, 3 van het Protocol van 21.11.1974*)

PROTOCOL
HOUDENDE WIJZIGING VAN HET
UITVOERINGSREGLEMENT
VAN DE EENVORMIGE BENELUXWET
OP DE WARENMERKEN

ONDERTEKEND TE BRUSSEL OP 21 NOVEMBER 1974

(inwerkingtreding op 1 januari 1975)

(gewijzigd door het Tweede Protocol van 10 november 1983 ; zie blz. 31)

PROTOCOLE
PORTANT MODIFICATION DU
REGLEMENT D'EXECUTION
DE LA LOI UNIFORME BENELUX
EN MATIERE DE MARQUES DE PRODUITS

SIGNE A BRUXELLES LE 21 NOVEMBRE 1974

(entré en vigueur le 1^{er} janvier 1975)

(modifié par le Deuxième Protocole du 10 novembre 1983 ; voir p. 31)

Deze tekst is gepubliceerd :

In België : in het Belgisch Staatsblad van 19 december 1974.

In Luxemburg : in het Mémorial A, nr 89 van 21 december 1974.

In Nederland : in het Tractatenblad 1974, nr 218.

Ce texte a été publié :

En Belgique : au Moniteur belge du 19 décembre 1974.

Au Luxembourg : au Mémorial A, n° 89 du 21 décembre 1974.

Aux Pays-Bas : au Tractatenblad, 1974, n° 218.

PROTOCOL
HOUDENDE WIJZIGING VAN HET UITVOERINGSREGLEMENT
VAN DE EENVORMIGE BENELUXWET OP DE WARENMERKEN

De Regering van het Koninkrijk België,

De Regering van het Groothertogdom Luxemburg,

De Regering van het Koninkrijk der Nederlanden,

Verlangende de bepalingen van het uitvoeringsreglement van de eenvormige Beneluxwet op de warenmerken te wijzigen om rekening te houden met de ervaringen opgedaan sinds de instelling van het Benelux-Merkenbureau en om dit Bureau in staat te stellen zonder financiële steun van de verdragssluitende Staten te werken, zoals voorzien in artikel 6 van het Benelux-Verdrag inzake de warenmerken,

Gelet op het advies van de raad van bestuur van het Benelux-Merkenbureau,

Zijn de volgende bepalingen overeengekomen :

Artikel 1

Het uitvoeringsreglement van de eenvormige Benelux-wet op de warenmerken, dat als bijlage is gevoegd bij het protocol van 31 juli 1970 ter uitvoering van artikel 2, eerste lid, van het Benelux-Verdrag inzake de warenmerken, wordt gewijzigd, als volgt :

1. Artikel 1, eerste lid, onder d, wordt vervangen door de volgende bepaling :

« d. in voorkomend geval, de vermelding dat het merk of een deel van het merk driedimensionaal is (marque plastique) en onder andere dat het bestaat uit de vorm van de waar of de verpakking ; »

2. Het artikel wordt aangevuld met een zesde lid, dat luidt :

« 6. Indien de deposant kleuren als onderscheidend kenmerk van het merk verlangt, kan hij een beschrijving bijvoegen van de delen van het merk met de daarop betrekking hebbende kleurenaanduiding.

BENELUX TIJDSCHRIFT

In dit tijdschrift worden artikelen gepubliceerd over actuele onderwerpen betreffende de Benelux-samenwerking, alsmede economische en sociale overzichten uit de drie landen.

In een bijlage worden statistische tabellen opgenomen.

De prijs voor een jaarabonnement op dit tweetalig tijdschrift – Nederlands-Frans – bedraagt F 450,- of f 25,- (per nummer F 120,- of f 8,-).

Voor de verkoopadressen raadplegen de achterzijde van deze omslag.

NIET-PERIODIEKE PUBLIKATIES VAN HET SECRETARIAAT-GENERAAL

Het Secretariaat-Generaal geeft ook niet-periodieke publikaties uit o.m. op sociaal, financieel en statistisch gebied. De volledige lijst van de niet-periodieke publikaties is verkrijgbaar op het Secretariaat-Generaal van de Benelux Economische Unie, Regent-schapsstraat 39, 1000 Brussel.

REVUE BENELUX

Ce Bulletin trimestriel publie des articles traitant de l'actualité de la coopération Benelux ainsi que de sujets économiques et sociaux relatifs aux trois pays.

Une annexe à ce Bulletin publie des tableaux statistiques.

Le prix de l'abonnement annuel à ce bulletin bilingue – français et néerlandais – s'élève à F 450,- (le numéro F 120,-).

Pour les adresses des bureaux de vente, prière de consulter le dos de la présente couverture.

PUBLICATIONS NON PERIODIQUES DU SECRETARIAT GENERAL

Le Secrétariat général édite également des publications non périodiques traitant notamment de questions sociales, financières et statistiques. La liste complète de ces publications peut être obtenue au Secrétariat général de l'Union économiques Benelux, 39, rue de la Régence, 1000 Bruxelles.

PRIJZEN

Het **Benelux-Publikatieblad** kost F 1,60 (± 10 cent) per bedrukte bladzijde.

Facturering van abonnementen geschiedt per trimester.

Dit nummer kost f 4,75 of F 75,-.

De volledige verzameling der **Benelux-Basisteksten** (t/m de 120^e aanvulling, losbladig, in 12 plastic banden) kost f 508,- of F 8.128,-.

PRIX

Le **Bulletin Benelux** coûte F 1,60 la page imprimée.

Les abonnements sont facturés par trimestre.

Le présente numéro coûte F 75,-.

La collection complète des **Textes de Base Benelux** (y compris le 120^e supplément, sur feuilles mobiles, 12 reliures en plastics) coûte 8.128,-.

KANTOREN voor VERKOOP en ABONNEMENTEN

België

BELGISCH STAATSBLAD

Leuvenseweg 40, 1000 Brussel.

Uitsluitend door overschrijving van het verschuldigde bedrag op PCR 000-2005502-27 van het Bestuur van het Belgisch Staatsblad.

Nederland, Luxemburg en derde landen

STAATSUITGEVERIJ

Chr. Plantijnstraat, 's-Gravenhage.
Gironr. 425.300.

BUREAUX de VENTE et D'ABONNEMENTS :

Belgique

MONITEUR BELGE

40, rue de Louvain, 1000 Bruxelles.

Exclusivement par virement au CCP 000-2005502-27 de la Direction du Moniteur belge à Bruxelles.

Pays-Bas, Luxembourg et pays tiers

STAATSUITGEVERIJ

Chr. Plantijnstraat, La Haye (Pays-Bas). Giro n° 425.300.